

Omul-orchestra *turbo*

prof.univ.dr. Dan Dediu, rector al UNMB

Acum câțva timp am scris un articol despre *migrarea creativității muzicale* în contemporaneitate. Direcția migrației o deslușeam acolo ca manifestându-se dinspre compozitor spre interpret. Ideea de bază era că interpretul nu se mai mulțumește cu redarea partiturii muzicale, ci începe să aibă inițiative creative, să adopte o atitudine inovatoare vizavi de muzica pe care a (sau e) ales să o cânte.

Desigur, întotdeauna au existat interpreți geniali care au simțit nevoia să inoveze și să răstoarne cutumele în uz. Să ne amintim de excentricitățile gesturilor și de mormăiala surdinată a lui Glenn Gould, de prestidigitatia *staccato*-ului lui Jasha Heifetz, de gâlgâielile sportive ale lui Enrico Caruso. Să ne amintim că Enescu era nu numai compozitor, ci și violonist, pianist și dirijor, că Messiaen era compozitor, pianist, organist și ornitolog. Evident, constituiau excepții de la regulă. Dar acum asistăm la o mutație în diverse sensuri, la o schimbare a regulii!

De curând, la *Mezzo*, am rămas uluit de tânăra Julia Fischer, care a cântat *Concertul nr.3* de Saint-Saëns pentru vioară și orchestră, apoi a trecut în partea a doua la pian și a cântat concertul de Grieg, impecabil.

Dar nu numai această polivalență instrumentală se regăsește la nivelul creativității interpretului contemporan. Bunăoară, Nigel Kennedy scornește noi sonorități ale viorii în versiunea sa a *Anotimpurilor* de Vivaldi. Astfel, vioara devine în mâinile sale un covor fermecat, cu care ne plimbă prin întreaga istorie a muzicii și a stilurilor. Mai mult, fostul copil-minune al aceluiași instrument, Joshua Bell, deunăzi a schimbat *cadenza* din mijlocul concertului de Mendelssohn cu o alta proprie, iar iconoclastul Gilles Apap, pur și simplu – în concertul pentru vioară și orchestră în la major de Mozart – realizează o *cadenza* de o nebunie indescriptibilă, o escapadă prin *etno*, *folk*, *blues*, *rock*, *country* în care fluieră, bate în instrument, cântă, vreme de 8 minute, făcând un circ și un cerc

prin istoria muzicii demn de carnavalul de la Rio (pentru cei interesați, găsiți pe www.youtube.com înregistrarea cu titlul *Amazing Mozart*).

În Suedia, în cadrul festivalului *World Music Days 2009* al Societății Internaționale de Muzică Contemporană, am avut ocazia de a vedea pe viu un alt fenomen: clarinetistul suedez Martin Fröst, interpretând un concert de Anders Hillborg. Mască, cânta la clarinet numai în salturi intervalice fără întrerupere, fără să respire, uzând de tehnica uluitoare a respirației continue. Iar la un moment dat, stupoare!, a început să danseze un fel de *break-dance* cu mișcări feline, fracturate brusc și semi-robotizate, asemenea unui *zombie* din Billie Jean, în stilul coregrafic al lui Michael Jackson. Un clarinetist dansator, și încă unul de mare clasă! Am rămas mut. Fascinant! (pentru interesați, consultați site-ul www.martinfrost.se)

În același registru, un ansamblu de alămuri ca Mnozil Brass din Austria realizează un *show* captivant, împletind cântarea vocală cu aranjamentul instrumental și cu dansul sau mișcarea scenică.

Dacă mai punem la socoteală și aplombul lipsit de complexe al unui colectiv de tineri precum este Simón Bolívar Orchestra din Venezuela, dirijată de efervescentul junior Gustavo Dudamel, cel care îi urmează lui Esa-Pekka Salonen la pupitrul Orchestrei din Los Angeles, și care a realizat un întreg *show* muzical (cu costume, cu mișcare, cu

regie) pe scenele din Europa și America, atunci chiar ajungem să punem punctul pe *i*.

Acest punct pus pe *i* sună cam așa: *astăzi, muzica se transformă*. Interpretul nu mai poate juca doar un rol pasiv: să învețe notele și să le redea. Acest lucru nu mai e de ajuns. Din contră, interpretul va trebui să învețe să (re)devină actor, cercetător, iscodă. *Improvizația și tehnicile ei vor trebui redimensionate*, iar interpretul va avea nevoie de multă creativitate pentru a se impune. Migrarea creativității dinspre compozitor spre interpret a devenit o realitate. Omul-orchestra pe care-l

SUMAR

STRATEGII UNIVERSITARE

FIM - un posibil
Curriculum vitae-Europass
(pagina 2)

APLAUZE

Licența 2009 – „QUO VADIS?!”
(pagina 3)

PARTENERIATE

Întâlnire AEC la București
(pagina 4)

RADIOGRAFII

Despre nivelul studenților noștri
de ieri și de azi
(pagina 5)

EVENIMENT

UNMB în Festivalul „George
Enescu”
(paginile 6-8)

BURSA LOCURILOR DE MUNCĂ

Despre viitorul unui absolvent al
UNMB
(pagina 9)

GAUDEAMUS

Studenți în concerte, festivaluri,
master-classes
(paginile 11-12)

vedem la circ poate fi fericit. În curând, cu toții vom deveni, *volens nolens*, oameni-orchestra, vom jongla cu dexteritățile și talentele de care dispunem sau pe care le descoperim în noi pe parcursul perfecționării noastre. Tipul actual de societate nu mai rabdă mono-specializații. Va trebui să devenim, cu toții, polivalenți. Până unde se va ajunge, asta nu putem ști. Știm doar că idealul omului renascentist e mai aproape de noi decât pare. Pândește după colț, sub formă de *turbo*-individ.

Facultatea de Interpretare Muzicală

conf.univ.dr. Bianca Manoleanu, decan al FIM

Datorită noii configurații a FIM și a actualei conjuncturi a învățământului muzical românesc - de intersectare și corelare cu cel european -, vă prezentăm câteva repere definitorii, într-o formă accesibilă, asupra acestei facultăți.

Curriculum vitae - Europass

Informații personale

Nume: Facultatea de Interpretare Muzicală

Adresă: Str. Știrbei Vodă nr. 33, sect. 1, 010102 - București, România

Telefon / Fax: +40 21 3147490

E-mail: secretariatfim@unmb.ro

Data nașterii:

- 6 octombrie 1864, odată cu înființarea Conservatorului, prin Decretul semnat de „Preaînaltul Domn Alexandru Ioan Cuza”;

- din 1950, FIM devine independentă din punct de vedere organizatoric;

Domeniul ocupațional

FIM este conformă Cartei Universitare a UNMB și Regulamentului propriu.

Facultatea este organizată pe catedre și familii de discipline, care desfășoară activități de învățământ, interpretare muzicală, creație artistică și cercetare științifică, astfel:

Catedra I - Instrumente cu coarde: vioară, violă, violoncel, contrabas, chitară, harpă;

Catedra II - Instrumente de suflat-percuție: flaut, oboi, clarinet, fagot, trompetă, trombon, corn, tubă, nai, percuție;

Catedra III - Pian, Acompaniament, Orgă, Clavecin;

Catedra IV - Muzică de cameră, Ansamblu de Orchestră;

Catedra V - Canto, Operă, Regie de teatru muzical;

Actualmente, studiile desfășurate în FIM sunt integrate Procesului Bologna pe cele trei cicluri universitare:

1. Studii universitare de licență (Reacreditate ARACIS 2009) - Durata: 4 ani (opt semestre) - 240 ECTS

Oferta programelor de studiu:

Interpretare muzicală - instrumente (cu referire la pian, orgă, clavecin, vioară, violă, violoncel, chitară, saxofon, harpă, flaut, oboi, clarinet, fagot, trompetă, trombon, tubă, percuție, nai)

Interpretare muzicală - canto

2. Studii universitare de masterat (Acreditate ARACIS 2008)

Programul oferit:

Stilistică interpretativă instrumentală și vocală - Durata: 2 ani (patru semestre) - 120 ECTS (European Credit Transfer System)

3. Studii universitare de **doctorat profesional** (cu sau fără frecvență) - Durata: 3 ani

Experiența profesională

Experiența profesională a unei instituții de învățământ universitar vocațional se traduce prin forța *mobilității* programelor sale de studiu, a *transparenței* ofertei educaționale și a *diseminării* acesteia către universitățile omonime din spațiul național și european.

Oferta disciplinelor din planul de învățământ este flexibilă datorită existenței modulelor opționale și facultative (cu plată) ce vin să întregescă procesul unei educații muzicale avansate.

Tradiționalul spirit performant al școlii românești de interpretare se găsește în fața unor noi provocări legate de percepția psihologică a studentului privind: concurența, numărul orelor de studiu, motivația unei cariere interpretative și, nu în ultimul rând, continua fluctuație a sensibilității publicului în privința stilurilor și manierelor de interpretare.

Activitățile desfășurate de cadrele didactice (peste 130)

și studenți (peste 500) se referă în principal la procesul didactic și, *în mod specific*, la concerte și recitaluri. Obligatorietatea activității de cercetare științifică în domeniul artei s-a dovedit o provocare pentru cadrele didactice universitare. Aceasta a fost finalizată cu succes, mărturie stând cărțile, articolele sau prelegerile semnate de interpreți în ultimii ani.

Asimilarea cercetării științifice cu activitatea de creație artistică, în multe situații, a putut genera o centralizare a datelor referitoare la concerte și recitalurile susținute de profesori. Spre exemplificare, numai în primele șase luni ale anului 2009 sunt raportate centrului de cercetare științifică din FIM următoarele date:

1. Proiecte artistice ce au obținut finanțare și s-au finalizat în concerte - 8;
2. Contracte de cercetare științifică și creație artistică - 17;
3. Participări la manifestări artistice internaționale - 26;
4. Participări la manifestări specifice naționale - 235;
5. Publicații - 20;

6. Distincții - 4.

Referitor la activitatea artistică a studenților, putem aminti cele peste 50 de premii naționale și 7 internaționale, precum și câteva manifestări ce au presupus angrenarea unor formații instrumentale și vocale numeroase, munca în echipă, studiul individual, efortul organizatoric, toate împreună dând măsura calității școlii muzicale bucureștene:

1. Festivalul UNMB „Chei” - cu mențiunea specială asupra concertului vocal-simfonic inaugural, repetat cu succes pe scena Ateneului Român;
2. Concertul orchestrei UNMB (formată din studenți și masteranzi FIM) pe scena Filarmonicii bucureștene, ce a încheiat un *masterclass* susținut de dirijorul Cristian Mandeal cu această orchestră;
3. Concertele în parteneriat cu Radiodifuziunea română susținute în sala „George Enescu” a UNMB și în Studioul 8 al Radioului;
4. Concursul Facultății de Interpretare Muzicală (ce a reunit anul acesta tineri muzicieni din toată țara);
5. Spectacolele realizate de Catedra de Canto împreună cu Orchestra de Operă FIM la Târgoviște, Câmpina, Cluj-Napoca (Festivalul de operă).

masterclass susținut de dirijorul Cristian Mandeal cu această orchestră;

3. Concertele în parteneriat cu Radiodifuziunea română susținute în sala „George Enescu” a UNMB și în Studioul 8 al Radioului;
4. Concursul Facultății de Interpretare Muzicală (ce a reunit anul acesta tineri muzicieni din toată țara);
5. Spectacolele realizate de Catedra de Canto împreună cu Orchestra de Operă FIM la Târgoviște, Câmpina, Cluj-Napoca (Festivalul de operă).

Educație și formare

Educația și formarea muzicianului interpret sunt obiectivele prioritare ale FIM.

Programele aferente ciclului universitar de **licență** cuprind:

1. *discipline fundamentale* (ce urmăresc pregătirea teoretică de specialitate): Istoria muzicii universale, Teoria muzicii, Armonie, Contrapunct ș.a.
2. *discipline de specialitate:* Instrument, Canto, Muzică de cameră, Ansamblu de orchestră, Clasă de operă, Acompaniament, Lied-Oratoriu, Mișcare scenică.
3. *discipline complementare:* Estetică, Istoria culturii, Logică, Educație fizică, Folclor.
4. *discipline opționale și facultative (cu taxă):* Jazz, Management, Limbaje muzicale contemporane ș.a.

Programul de **master** se identifică prin exigențe sporite în ceea ce privește latura stilistică a interpretării și oferă spre studiu un mănunchi flexibil de discipline. Ponderea disciplinei preferențiale a studentului poate fi augmentată în raport cu celelalte. Atât repertoriile abordate, cât și disciplinele de sinteză prezente în acest program au un grad sporit de dificultate. Examenul de Disertație, ce finalizează parcurgerea celor doi ani de studiu, relevă - printr-un concert și o susținere teoretică (publice) - standardul atins de masterand.

Doctoratul profesional organizat de FIM aduce cu sine recunoașterea creației artistice și interpretative, precum și asimilarea acesteia conceptului de cercetare științifică.

Orientarea studenților spre cariera didactică este asigurată în timpul studiului prin parcurgerea cursurilor de specializare *psihopedagogică* organizate în UNMB de către D P P D (Departamentul pentru Pregătirea Personalului Didactic), segment structural conceput în două secțiuni modulare (licență și masterat). Parcurgerea acestora oferă competențe diferențiate:

- Modulul 1 (Licență) pentru clasele I-VIII
- Modulul 2 (Master) pentru liceu.

Muzicieni de notorietate, interpreți de marcă, dar și tineri care au ales cariera didactică alcătuiesc corpul profesoral al FIM. Aceștia păstrează tradiția școlii interpretative românești și sunt port-drapelul valorii de netăgăduit a acesteia.

Aderarea UNMB la programele de mobilități universitare (Erasmus și Ceepus) a deschis calea, prin mijlocirea Departamentului de Relații Internaționale, organizării unor cursuri de master cu profesori invitați de la universitățile partenere din Europa. Numai în anul universitar trecut s-au organizat un număr de zece astfel de manifestări.

Periplul studenților români în universitățile europene partenere ale programelor comunitare se desfășoară cu undă verde, în flux continuu (13 studenți *outgoing* în 2008).

Nivelul în clasificarea națională

Absolvirea celor trei niveluri universitare aduce după sine obținerea următoarelor diplome:

Diplomă de Licență - în domeniul *Muzică* - specializarea *Interpretare muzicală* (Instrument sau Canto)

Diplomă de Master - *Stilistică interpretativă instrumentală și vocală*

Diplomă de Doctor

Aptitudini și competențe

Învățământul muzical în FIM se desfășoară în sistem cu frecvență în limba română.

Strategia de dezvoltare a UNMB în perioada 2008-2012 prevede, printre obiectivele prioritare, „dezvoltarea programelor de doctorat și masterat în limbile de circulație internațională”. Acest demers face posibilă inițierea programelor de tip „Joint Master” și cotutelă în studiile doctorale (pe bază de parteneriate bilaterale), precum și implementarea DS (Diplomă Suplimentară), în cooperare cu prestigioase universități de profil din Europa. Ca parte integrantă, FIM este direct implicată în acest proces.

Competențe

Competențele generale (transversale) și profesionale dezvoltate în cadrul domeniului nostru de studiu, respectiv Interpretare muzicală, se diferențiază pe cele trei cicluri universitare. În această perioadă, Ministerul Educației, Cercetării și Inovării desfășoară prin intermediul Agenției Naționale pentru Calificările din Învățământul Superior și Parteneriat cu Mediul Economic și Social (ACPART) o acțiune de redefinire și omogenizare pe plan național a competențelor.

Hobby

- Acreditate ARACIS - program Master (2008)

- Acreditate ARACIS - programe Licență (2009)

Redacția ACORD

Coordonator:
Antigona RĂDULESCU

Secretar de redacție
Lavinia Popescu

Redactor șef:
Irina BOGA

Design, tehnoredactare și producție:
NETBOOT -
www.netboot.ro

Redactori:
Tatiana NOIA
Andreiana GEAMĂNĂ-ROȘCA
Mirela RADU

Puteți contacta redacția ACORD prin e-mail la acord@unmb.ro

ISSN 2066 - 0901

Catedra de Canto a UNMB, standard al excelenței în context universitar european

asist.univ.dr. Violeta Ștefănescu

Integrarea României în Uniunea Europeană determină, în mod evident, interes pentru domeniul învățământului superior. Declarația de la Sorbona (Franța) a Asociației Universitare Europene (E.U.A.) și a Asociației Europene a Instituțiilor de Învățământ Superior (E.U.R.A.S.H.E.) semnaleză importanța instituțiilor universitare în crearea unei dimensiuni culturale europene.

În contextul procesului de aderare la Uniunea Europeană, România și-a asumat obiective clare, culturale, în sensul asigurării unui învățământ superior competitiv. Procesul de la Bologna confirmă statutul Spațiului European al Învățământului Superior (SEIS), în concordanță cu cel al Cercetării (Exploatarea dimensiunilor sociale ale Spațiului European de Învățământ Superior), conform Raportului general, Atena - Grecia, 19-20 februarie 2003. Odată cu semnarea, în 1999, a Declarației de la Bologna, învățământul universitar din România își afirmă vocația europeană. Macrostructura sa se pliază *ipso-facto* pe coordonatele interculturalității.

Noul statut conferit de apartenența la Uniunea Europeană este reflectat și de învățământul superior muzical bucureștean. Din această perspectivă, Catedra de Canto a UNMB își propune un standard al excelenței prin exigență. Dovada sunt numeroasele premii obținute de studenții noștri la diverse competiții, prezența din ce în ce mai

pregnantă atât a lor, cât și a profesorilor catedrei la evenimentele majore naționale și internaționale, în cadrul programelor de cooperare internațională, inter-universitară.

Prof. univ. dr. Eleonora Enăchescu, în calitățile sale de șef de catedră, expert evaluator ARACIS și îndrumător de doctorat, coordonează activitatea pedagogică a acestui departament, contribuie la asigurarea standardelor calității procesului de învățământ, sprijină activitatea artistică inclusă în stagiunile specifice profilului. Ceilalți membri ai Catedrei de Canto sunt nume de rezonanță ale artei lirice mondiale, cu o carieră interpretativă de excepție: prof.univ. Maria Slătinaru-Nistor, prof.asoc.dr. Silvia Voinea, prof.univ. Georgeta Stoleriu, prof.univ. Sanda Șandru și prof.univ.dr. Ionel Voineag. Demnă de remarcat este și cariera pedagogică a prof.univ. Maria Hurduc, la care se adaugă activitatea unei noi pleiade de artiști, lect.univ.dr. Claudia Codreanu, prof.asoc.dr. Mariana Colpoș, conf.univ.dr. Cristina Șoreanu. De asemenea, *clasa de opera* beneficiază de îndrumarea și experiența profesională a prof. asoc. Cristina Cotescu, prof.asoc.dr. Anda Tăbăcaru-Hogea, lect.dr. Daniel Prallea-Bлага, prof.asoc.dr. Cristian Mihăilescu și prof.asoc. Ștefan Neagrău. Oglindind complexitatea specializării canto în cadrul programelor Facultății de Interpretare, demnă de menționat este și prezența cadrelor didactice de la *Dirijat-operă*: prof.asoc.dr.

Alexandru-Ioan Geamănă, drd. Leonard Boga și drd. Vlad Agachi. Studenții noștri sunt inițiați în *Arta actorului / Mișcare scenică* de conf.univ.dr. Monica Mihăiescu. *La Regie de teatru muzical/dramaturgie* colaborează prof.asoc.dr. Sergiu-Dan Pop. Prin experiența lor interpretativă și pedagogică, conf.univ.dr. Bianca Manoleanu, decan al FIM, și prof.asoc. Roxana Toader îndrumă, la *Lied și oratoriu*, tinerele generații de studenți. Alături de profesorii Catedrei de Canto, la succesele din ce în ce mai numeroase ale studenților noștri contribuie pianistii-acompaniatori prof.asoc.dr. Krimhilda Cristescu, lect.univ.dr. Inna Oncescu, conf.univ.dr. Andreiana Geamănă-Roșca, prof.asoc. Lidia Butnariu, prof.asoc.dr. Iulia Olteanu, asist.univ.dr. Violeta Ștefănescu, lect.univ.dr. Carmen Enescu, lect.univ.dr. Mădălina Marinescu, lect.univ.dr. Silvia Totan, prof.asoc.dr. Gizella Tulván (domnia sa fiind și colaborator la disciplina *Literatură de lied*), asist.univ. Daniel-Ionuț Pârnu, asist.univ.dr. Alexandru Petrovici, lect.univ.dr. Cristian Vais, prof.asoc.dr. Mihail Vărtosu, asist.univ.dr. Valentin Macovei, prof.asoc.dr. Toma Popovici. Radiografia catedrei noastre, oricât de impersonală, trasează componentele diverse ale planului de învățământ centrat pe caracteristicile specializării canto, oferind oportunitatea formării interpreților pe o bază solidă de pregătire profesională.

APLAUZE

Licența 2009 – „QUO VADIS?!”

prof.univ.dr. Silvia Voinea

Pe aripile Zefirului au trecut primăverile studenției, și de la „Gaudeamus”, intonat parcă mai ieri cu obrăjii îmbujorați de emoția noului drum ce se deschidea promițător, iată-ne ajunși la momentul bilanțului, la clipa ultimei ridicări de cortină ... un „rămas bun studentie!” nostalgic prin care se strecura timid o rază de speranță ... speranța împlinirii *visului* căruia i s-au dedicat în toți anii de studiu, de formare și dezvoltare a calităților și a personalității artistice. Drumul este greu, plin de sacrificii, căutări – imens volum de muncă și neliniști –, un drum călăuzit de Maeștrii care au dăruit în vocile discipolilor cu pricepere, știință, dăruire, răbdare, încurajându-i la greu, ajutându-i să se ridice când oboseau, dăruindu-le toată știința, dragostea și experiența lor, fără a se gândi la recunoștința care reprezintă memoria sufletului (daca îl ai) sau la un gen de recompense în afară de bucuria reușitei!

Actul complex, formativ, al învățării de la Maeștri este procesul de catalizare prin care materia primă a experienței de viață și a cunoștințelor se plasează în edificiul din care se construiește personalitatea umană a viitorului artist. Această instruire și-a propus asigurarea unității dintre teorie și practică, demonstrată de examenele de licență. Mă voi referi pentru început la *Licențele de canto* unde **toți** absolvenții, prin diversitatea și dificultatea repertoriilor abordate, au dovedit (fiecare după posibilitățile lor) nivelul pregătirii temeinice a unui program repertorial din școli și stiluri diferite – o demonstrație elocventă de cultură muzicală, stăpânire a mijloacelor de expresie și tehnică vocală necesare unui absolvent și artist în devenire care, continuându-și cu

perseverență desăvârșirea și perfecționarea calităților, poate deveni *stea* de primă mărime.

Regretăm numai că la aceste examene prezența publicului (important stimul) a fost discretă... probabil și din cauza orelor „incomode”. Ca o revanșă, afluența și succesul *Licențelor* cu spectacolele de operă au dat măsura calității actului artistic. Cele două titluri alese, *Il barbiere di Siviglia* și *La Traviata*, prezentate la Teatrul „Masca” (*mulțumim pe această cale direcției teatrului*) s-au bucurat nu numai de un public numeros și entuziast care a ovaționat și aplaudat cu „aplauze de fier” (cum sunt numite aplauzele uniforme), dar și de atmosfera de spectacol adevărat creată de orchestra simfonică „Universitaria”, condusă de Alexandru Ganea, orchestra „Academica”, dirijor conf.univ.dr. Dumitru Goia, corul UNMB, condus de conf.univ.dr. Ioan Golcea, corul „Acoustic”, condus de Daniel Jinga, clasele de *Arta actorului și mișcare scenică*, conduse de lect.univ.dr. Monica Mihăiescu. Ambele spectacole au fost regizate de lect.univ. Daniel Prallea-Bлага. Deși cele două spectacole sunt dificile nu numai vocal, dar și stilistic (stilul *belcanto*-ului și știința *rostrii expresive* a recitativului rossinian), ele au subliniat calitățile celor care s-au detașat în mod deosebit din distribuțiile prezentate și s-au conturat ca viitoare *stele* pe firmamentele teatrelor. În acest sens, i-aș numi în *Il barbiere di Siviglia* pe: Mihai Dogotari (Figaro) și Rodica Vică (Rosina), clasa prof univ.dr. Eleonora Enăchescu; masterandul Nicolae Lupu (Figaro), clasa prof.dr. Silvia Voinea; Veronica Anușca (Rosina) și Iustinian Zetea (Don Bartolo), clasa prof.univ.dr. Ionel Voineag.

În spectacolul cu opera *La Traviata* s-a remarcat în mod deosebit tenorul Liviu Sandu (Alfredo), clasa prof.dr. Silvia Voinea. Etalându-și cu brio calitățile vocale, sensibilitatea, tânărul tenor a mai dat dovadă și de o rezistență deosebită, schimbând la fiecare act din spectacol interpreta rolului Violetta. Cuplul cel mai reușit și credibil vocal și scenic l-au format Luminița Andrei (Violetta), clasa prof univ dr. Ionel Voineag și, din nou, Liviu Sandu. Lor li s-au alăturat în rolul Giorgio Germont doi masteranzi cu culori timbrale diferite, dar frumoase și expresive: Șerban Vasile, clasa prof univ.dr. Eleonora Enăchescu și Alexandru Aghenie, clasa conf.univ.dr. Cristina Șoreanu. I-am numit pe cei care au susținut spectacolele integrale, cu excepția rolului Violetta, rol mult

FLASH

In Memoriam

Comunitatea academică a UNMB își exprimă regretul pentru trecerea în eternitate a compozitorului, muzicologului și profesorului **Dan Voiculescu** (20.07.1940 – 29.08.2009).

Membru al UCMR din anul 1965, a fost redactor-editor al volumelor anuale *Lucrări de Muzicologie* ale Academiei de

Muzică „Gh. Dima” din Cluj-Napoca, președinte al Fundației „Sigismund Toduță” din Cluj-Napoca (1995-2000) și coordonator a numeroase teze de doctorat susținute în cadrul UNMB.

A fost distins cu Premiul Uniunii Compozitorilor (1972, 1974, 1975, 1976, 1978, 1995), cu Ordinul Meritul Cultural cls. II (1972), cu Premiul George Enescu al Academiei Române (1984) și Premiul Eminescu (1989).

În memoria istoriei universității muzicale bucureștene numele profesorului **Dan Voiculescu** este păstrat cu respectul și prețuirea ce se cuvin personalității sale.

prea dificil, de maturitate artistică și vocală, pentru a fi susținut de o interpretă în perioada de desăvârșire. Studenții absolvenți menționați pot fi considerați *stele* în devenire, deși directorii de teatre (**absenți**, de altfel) nu s-au grăbit să le ofere contracte. Există și excepții, Nicolae Lupu, care în ultimul an are deja un impresionant palmares cu spectacole de operă, operetă și un musical în primă audiență, și Șerban Vasile, cu spectacole de operă în Bulgaria. Ne întrebăm însă cu tristețe: celelalte voci care s-au remarcat – *QUO VADIS?* Ce-am putea face pentru ca ei să nu piardă tot ceea ce au reușit să câștige în toți acești ani de studiu, teatrele neoferindu-le vreo șansă sau măcar posibilitatea de a activa în „atelier de lucru” unde, cu un repertoriu bine ales, să se poată dezvolta în continuare. Sau poate, la nivel de facultate, să facem un efort și să înființăm noi aceste „atelier de lucru”, privindu-le și ca pe o datorie morală care, în vremuri grele, să ne dea forța de a câștiga această bătălie pe care s-o transformăm în reușită. Altfel vom reveni cu tristețe la întrebarea: *QUO VADIS?*

AEC – IRC MEETING 11-12 septembrie 2009 la București

conf.univ.dr. Lucia Costinescu

Încă nu s-au stins ecourile întâlnirii internaționale care a avut loc la Universitatea Națională de Muzică din București. Este vorba despre "Întâlnirea Anuală a Coordonatorilor de Relații Internaționale din Conservatoarele Europene" (*IRC Meeting*) organizată de Asociația Europeană a Conservatoarelor (AEC). La acest eveniment, semnificativ pentru învățământul superior muzical european, au participat 155 de reprezentanți ai Birourilor de Programe Comunitare și Relații Internaționale.

Ce reprezintă Asociația Europeană a Conservatoarelor?
Un *network* cultural și profesional - cu peste 55 de ani de experiență - care promovează interesele instituțiilor din domeniul educației muzicale (peste 269 de membri din 55 de țări).

În premieră anul acesta, printre participanții de la București s-au numărat conservatoarele din Chișinău și Țările din Balcani - recent devenite membre AEC. Acest

fapt l-a determinat pe secretarul general al AEC, domnul Martin Prchal, să menționeze, în discursul său de deschidere a lucrărilor conferinței, că toate țările europene sunt reprezentate instituțional în AEC.

Care este rolul Universității Naționale de Muzică din București în această organizație profesională?

În ultimii zece ani, UNMB a fost un partener activ în proiectele promovate de AEC, în cadrul Programelor Socrates și LLP Erasmus, ca de exemplu "DoReMiFaSocrates", "Polifonia 1 și 2". Biroul de Programe Comunitare a participat la toate întâlnirile anuale de până acum și a avut o importantă contribuție la dezvoltarea parteneriatelor cu instituțiile de profil membre AEC. În acest moment, avem semnate 55 de contracte bilaterale /LLP Erasmus).

Ces-a întâmplat la București?

Timp de două zile (11- 12 septembrie), cei peste 150 de participanți au avut un program variat de conferințe, discuții informale, sesiuni paralele și, nu în ultimul rând, o activitate nou introdusă în cadrul întâlnirilor anuale, târgul de educație. Această nouă activitate permite tuturor participanților să-și promoveze ofertele educaționale viitorilor parteneri instituționali.

(*Vezi detalii pe <http://aecsitere.cramgo.nl/content.aspx?id=2250>*).

Fiecare dintre cele trei sesiuni plenare au fost precedate de scurte momente artistice, susținute de Corul national de cameră "Madrigal",

profesorii Marin Cazacu, Steluța Radu, Dalila Cernătescu, Adriana Maier și Lidia Butnariu și de studenții Rodica Vica și Șerban Vasile. Trebuie să menționez excelența impresie artistică pe care au făcut-o publicului avizat.

Care au fost ecourile acestei întâlniri?

Putem vorbi despre "primele" ecouri care ne-au sosit sub forma unor scrisori în care se vorbește despre: "excepționala organizare și călduroasa primire", o "nouă ștachetă pe care UNMB a impus-o acestor întâlniri anuale" și dorința de a reveni în România a celor care au participat la eveniment.

Reușita acestui eveniment a fost asigurată de implicarea tuturor factorilor decizionali ai universității (conducerea academică, biroul de Programe Comunitare, serviciul administrativ) și de contribuția sponsorilor colegiali (Bogdan și Camelia Voda) și instituționali (Romaqua Group/Borsec). Le mulțumim încă o dată pentru generozitate!

Master-class Kevin Kenner

conf.univ.dr. Vlad Dimulescu

În dimineața zilei de 14 octombrie am avut onoarea de a-l avea invitat, din partea și cu sprijinul ICR, pe "... unul din importanții pianiști ai momentului" (cum l-a caracterizat critica din Marea Britanie) în persoana pianistului și profesorului Kevin Kenner.

Un C.V. impresionant ... câștigător a numeroase premii internaționale precum: "Frédéric Chopin" - 1990, "Van Cliburn" - 1990, Londra - 1990, Moscova - 1990, "Gina Bachauer" - Salt Lake City -USA 1998, etc.

A cântat ca *solist* cu orchestrele filarmonicilor din Berlin, Tokio, Praga, Bruxelles, Hallé și BBC Broadcast (Anglia) și în SUA, precum și *muzică de cameră* cu ansambluri precum: „Tokio Quartet”, „Vogler Quartett”, „Endellion”, „Pannocha” și bineînțeles, „Belcea Quartet”. Recent a avut un turneu cu ansamblul „Piazzoforte” interpretând muzica lui A. Piazzolla.

Este câștigător de asemenea al „Premiului discului criticii poloneze” pentru două CD-uri cu muzică de F.Chopin.

...lista ar mai putea continua...

Cu o zi înainte, pianistul american, rezident în Anglia, unde predă la *Royal College of Music*, a susținut un **excepțional recital în compania cvartetului Belcea**, la invitația ICR.

Ce m-a impresionat de la primul contact cu domnia sa au fost *modestia și bunul simț*, așa cum îi stau bine unui adevărat muzician, indiferent de valoarea sa... Combinate cu un stil nonconformist, ne-au permis să fim mai aproape de profesionalismul său și de dăruirea sa față de public și de studenți.

Atmosfera workshop-ului a fost însă una de un nivel foarte ridicat, impunându-se atât prin puterea de sugestie, cât și prin psihopedagogia sa desăvârșită, reușind să transforme pentru cele trei ore pe toți cei 10-12 studenți prezenți, să-i facă să înțeleagă spiritul lucrărilor, dar și tehnicile de interpretare cele mai adecvate...

În ceea ce mă privește nu pot decât să îi mulțumesc pe această cale domniei sale, în același timp Institutului Cultural Român pentru această oportunitate, și îl așteptăm în viitor cu brațele și sufletele deschise...

ALTERNATIVE ARTISTICE

Glas de flori
Vlad - Răzvan Baciu,
anul III, compoziție
(09.05.09)

aud glas de flori
le privesc cum dansează

cum dansează le privesc
și glas de flori aud

mai aud și cum dansează
parcă le privesc cu glas de flori

parcă le privesc și le aud
dansând cu glasul lor de flori

cum dansează...
le privesc...
doar glas de flori...
aud...

Stare de fapt

Interviuri realizate de Alice Ioana Tacu, Raluca Munteanu și Andra Ivănescu

1. Dacă ați realiza o comparație între studenții de ieri și cei de azi, care ar fi rezultatul? Este vorba de evoluție sau involuție?

Prof.univ.dr. Dan Buciu, rector de onoare al UNMB: La o primă vedere răspunsul pare să încline către cea de-a doua variantă. Poate nu este vorba despre involuție, dar există însă o diferență cu un profil profesional clar. Cred că lucrurile acestea se datorează în primul rând unei mentalități foarte diferite. Există totuși și niște aspecte care ar face ca balanța să încline în partea cealaltă. Și aici mă gândesc la studenții de astăzi care au înțeles (din păcate nu toți) că facultatea este făcută ca să se lucreze, ca să se producă acumulări, și despre aceștia, aș putea spune nu numai că sunt la nivelul celor de dinainte, dar îi depășesc într-un anumit sens, și anume prin arsenalul extrem de bogat din punct de vedere informațional pe care aceștia îl au. Deci, în opinia mea răspunsul este mai greu de dat tranșant, da sau nu.

Conf.univ.dr. Bianca Manoleanu, decan al FIM: Ieri – pentru mine înseamnă și acum 30 de ani. Avem față de voi o altă percepție a timpului anterior. Așadar, nu putem vorbi de involuție atâta timp cât: a. baza materială (instrumente, fond de carte, partituri) este incomparabil îmbogățită față de cea de pe vremea studenției mele; b. timpul din programă, alocat studiului, este mult mai mare; c. a crescut accesibilitatea informației în tărâm muzical și nu numai; d. există mobilitate de mișcare în și în afara țării; e. opinia studentului contează. Involuția ar fi aceea că muzica nu mai reprezintă unica opțiune profesională (plajă restrânsă de interes). De aici decurge lipsa de consecvență în acumularea de cunoștințe și studiul individual.

Prof.univ.dr. Octavian Nemescu: La prima vedere, pare a fi o involuție. Cândva exista în rândul studențimii ce se pregătea să se specializeze într-o anumită direcție o **emulație** mult mai mare, cu problematice și idei de ordin profesional ce erau discutate, dezbătute cu pasiune, realizându-se solidarități, dar și adversități între grupuri, având ca premiză proiecte de viitor, cât și dorința, în

Muzicologie, Dirijat Orchestră, ca să nu mai vorbim de Dirijat Cor Academic...), unde candidații din ultimii ani (cu mici și puține excepții), nu mai au același nivel atât ca pregătire teoretică, cât și ca orizont de cultură generală sau de profil. Cât despre cei de la Instrumente, personal, am avut (și am!) mari surprize...

2. Ne confruntăm cu o scădere a numărului de studenți ai UNMB. Care este soluția? Un examen de admitere mai simplu?

D.B.: Nu cred că are legătură cu problema examenului în primul rând. Cred că aici este vorba de niște tendințe socio-culturale care ar trebui urmărite, plecând de la rădăcini ca să spunem așa. Chestiunea cu examenul de admitere este vârful icebergului, așa încât ar trebui să știm ce se află dedesubt. Sigur, o simplificare ar lărgi aria de selecție, ar deschide porțile și pentru cei cu o pregătire profesională mai subțire, și evident acest lucru coboară standardul de pornire în facultate. Asociat și cu scăderea numărului de ani de studiu, nu știu în ce măsură

Viețuim într-o epocă postculturală

este o soluție, dar probabil că, situațional, este într-adevăr o posibilitate de a face lucrurile să meargă în continuare.

B.M.: Ne confruntăm cu un număr *prea mare* de studenți. Cu ani în urmă, numărul de locuri la instrumente reprezenta cam 50-60% din cel actual. Erau ani în care unele instrumente de suflat nu aveau locuri alocate. Sistemul cu taxă nu exista. Examenul de admitere ar trebui să fie *mai dificil* și să putem organiza un an pregătitor în vederea admiterii. Calitatea nu este dictată de numărul de studenți.

O.N.: Să ne fie clar, viețuim într-o epocă **postculturală**, după cea postmodernă, în care cultura este în **implozie**. Este, de fapt, era pop-rock-ului, a divertismentului. De aceea toate universitățile cu profil artistic și chiar umanist sunt în **recesiune**. Simplificarea examenului de admitere va duce, inevitabil, la pierderea calității (în favoarea cantității). Riscăm să devenim o școală populară de artă sau să coborâm ștacheta la nivelul așa-zisei universități particulare "Spiru Haret".

P.A.: Nu cred că ar trebui să scadă și mai mult nivelul de exigență la admitere (mai ales în cazul specializărilor Dirijat Orchestră, Compoziție, Muzicologie). Mai degrabă ar trebui organizate mai serios cursurile de pregătire în vederea admiterii, din timp și cu o propagandă mult mai eficientă. Dacă totuși menținem un nivel scăzut de exigență la admitere – mai cu seamă la Pedagogie – atunci, după primul an, ar trebui făcută o nouă selecție, mult mai severă.

3. O altă problemă a studenților este găsirea unui loc de muncă după terminarea facultății. Ce le recomandați?

D.B.: Eu cred că problema apare în primul rând în modul prin care actuala societate (și nu numai la noi, ci și pe plan mondial) privește și promovează ideea de cultură. Ținând cont de invazia prostului gust și de această coborâre teribil de mare a ștachetei tuturor manifestărilor care mai au cât de cât legătură cu cultura, este foarte greu de sperat într-o redresare. Nu aș dori să par pesimist, dar cred că aici un rol mai important ar trebui să îl aibă statul. Când mă uit la programele publice ale televiziunilor de stat, de foarte

multe ori rămân surprins cum ele se iau după posturile particulare care adesea sunt de un prost gust desăvârșit. Ar trebui să încerce să mențină un standard ridicat și în felul acesta să dea un punct de referință, și cu toate că audiența ar fi mult mai redusă, prin adaptarea în coborâre a zonelor culturale ajungem în altă parte. Și acum întorcându-mă de unde am plecat, sigur că și absolvenții noștri au probleme fiindcă ei vin cu niște idei din facultate care țin de o cultură de calitate și se izbesc de toate aceste cerințe ale pieței care sunt foarte diferite. E destul de complicat.

B.M.: Nu disprețuiți nici un fel de muncă ce vă aduce venit și confortul economic pentru a studia în continuare sau a vă perfecționa în domeniul muzicii până vă creați locul potrivit pregătirii voastre. Cei ce perseverează sunt cei ce reușesc.

O.N.: Asta este, într-adevăr o problemă! Comuniștii ofereau, la sfârșitul domniei lor, locuri sigure, dar în provincie, la țară. Capitaliștii (victorioși) nu asigură nimic. A ceda legii pieței și a ofertei, deci **mentalității consumiste**, înseamnă a-i îndemna pe studenții noștri de astăzi să se profileze pe divertisment. Ceea ce înseamnă moartea sigură a culturii. Nu văd nici o soluție.

Cei ce perseverează sunt cei ce reușesc.

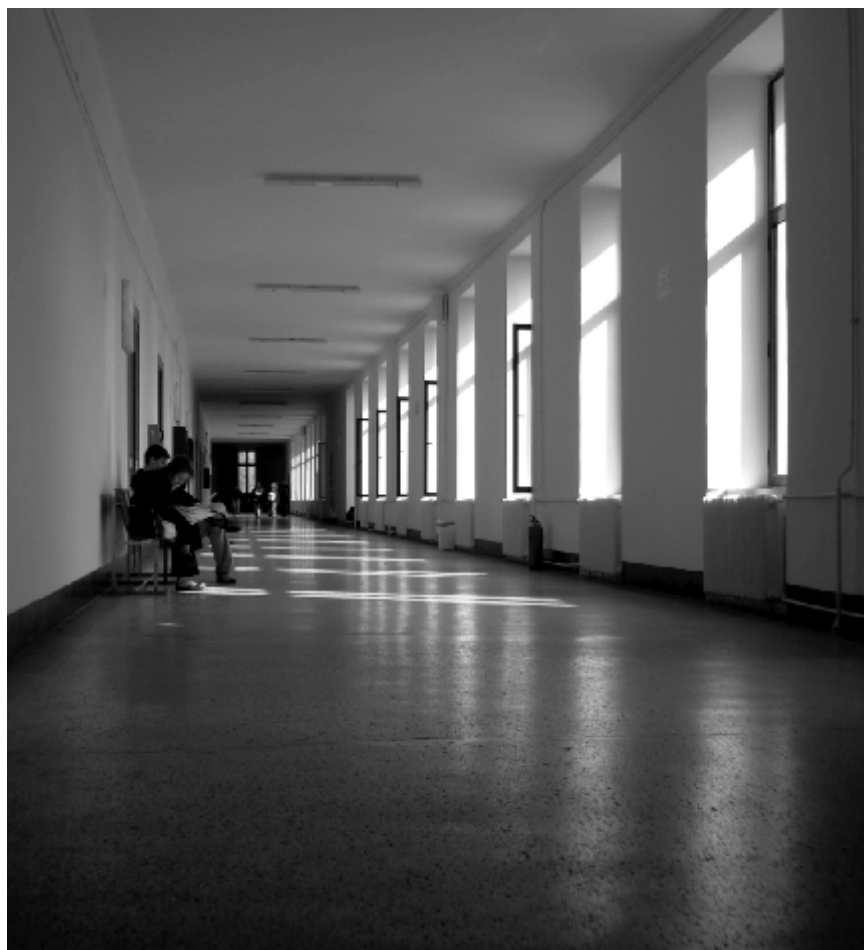
P.A.: Să se pregătească cât mai bine și nu numai într-un singur domeniu sau într-o singură direcție. Iar pe lângă aceasta, să se intereseze din vreme asupra oportunităților de angajare, cu cel puțin un an înainte de absolvire – eventual, să se și angajeze pentru a căpăta o oarecare experiență și a „prinde cheag”.

4. Vă gândiți la stimularea studenților prin noi proiecte? Care ar fi acelea?

D.B.: Foarte greu de spus acum într-un minut care ar fi acelea. Sigur că stimularea lor prin noi proiecte ar trebui făcută. Eu mă gândesc la faptul că totuși Uniunea Europeană – care cuprinde țări de mare tradiție culturală care, deși se află într-o anumită criză, încearcă să mențină standardul ridicat – dă bani pentru cultură. Însă pe de-o parte trebuie să știm să-i accesăm, iar pe de altă parte nu e vorba doar de o cheltuie a unor fonduri ca să ne spălăm pe mâini, să avem salariu două luni, și, în fine, toată lumea să fie fericită, ci e vorba de un impact real asupra unui anumit public cât mai larg posibil a acestor proiecte, așa încât îmi este foarte greu să definesc exact ce proiecte trebuie făcute. Mă gândesc că pe de-o parte sunt necesare cele de strictă specialitate pentru a păstra zona profesională acolo unde trebuie păstrată, iar pe de altă parte sunt necesare, cred eu, anumite proiecte care să constituie, ca să zic așa, puntea între un posibil mare public și zona de cultură adevărată.

B.M.: Acesta este gândul momentului. A înflorit o idee ce sper că se va materializa privind pregătirea suplimentară a studenților cu performanțe deosebite.

Continuare în pagina 12

general, de a schița un orizont de așteptări. Astăzi, plutește în aer o stare de blazare, scepticism și resemnare, prin contrast cu ceea ce a fost cândva, în ideea că “nu se poate face nimic pentru a schimba lumea”. Desigur, există și acum studenți foarte interesanți, serioși, uneori profunzi și foarte culți, dar amplasăți parcă pe un câmp al tuturor atomizărilor posibile.

Conf.univ.dr. Petru Andriesei: Categori, o involuție! Chiar și în cazul specializărilor „privilegiate” (Compoziție,

Festivalul internațional "George Enescu" și Valentin Gheorghiu, dr.h.c. al UNMB

Festivalul internațional "George Enescu" reprezintă fără îndoială un eveniment cultural major pentru România. Ca și la celelalte ediții, UNMB a participat în 2009 la festival sub diferite forme (interpretative, componistice, logistice etc.). Concursul internațional "George Enescu" s-a numărat printre momentele aparte în care universitatea noastră a fost implicată. Iată câteva considerații pertinente pe această temă.

Interviu realizat de asist. univ.drd. Irina Boga

Stimate Maestre Valentin Gheorghiu, în această toamnă, la cea de a XIX-a ediție a Festivalului Internațional "George Enescu", ați fost din nou membru al juriului Concursului de Pian. De câte ori ați împlinit această postură de la înființarea competiției și până în prezent?

În anul 1958, alături de fratele meu Ștefan Gheorghiu, am participat la primul concurs "George Enescu", câștigând premiul I.

În afară de probele de pian, vioară și canto, a fost și o probă specială, care consta în interpretarea Sonatei a III-a pentru pian și vioară de George Enescu. În acea perioadă, Sonata a III-a, considerată astăzi o capodoperă a muzicii românești, nu era cunoscută, și atunci s-a hotărât ca în cadrul concursului să fie o probă specială dedicată ei. A participat atunci, printre altele 12 duo-uri, și Serge Blanc (elev al lui George Enescu). În juriu se aflau, printre alții, David Oistrach, Yehudi Menuhin, Mihail Jora, Nadia Boulanger.

După acest concurs am trecut de multe ori de partea cealaltă "a baricadei", ca membru în juriile concursurilor internaționale: de zece ori în edițiile concursului "George Enescu", "Beethoven" - Viena, "Chopin" - Varșovia, "Busoni" - Italia, "Regina Elisabeth" - Bruxelles, "Ceaikovski" - Moscova, "J.S.Bach" - Leipzig, "M. Long - J. Thibaud" - Paris, "Van Cliburn" - U.S.A, "Arthur Rubinstein" - Tel Aviv, etc.

Cum este concursul astăzi comparativ cu trecutul?

Concursul "George Enescu" și-a păstrat importanța lui deoarece se leagă și de Festivalul cu același nume, și are marele avantaj, pentru noi românii, de a face muzica lui Enescu din ce în ce mai cunoscută.

Dar concurenții?

La ultima ediție a Concursului se observă deja o schimbare în ceea ce privește numărul și nivelul artistic al participanților.

Care sunt așteptările dumneavoastră de la un tânăr care se prezintă în fața publicului, ce urmăriți?

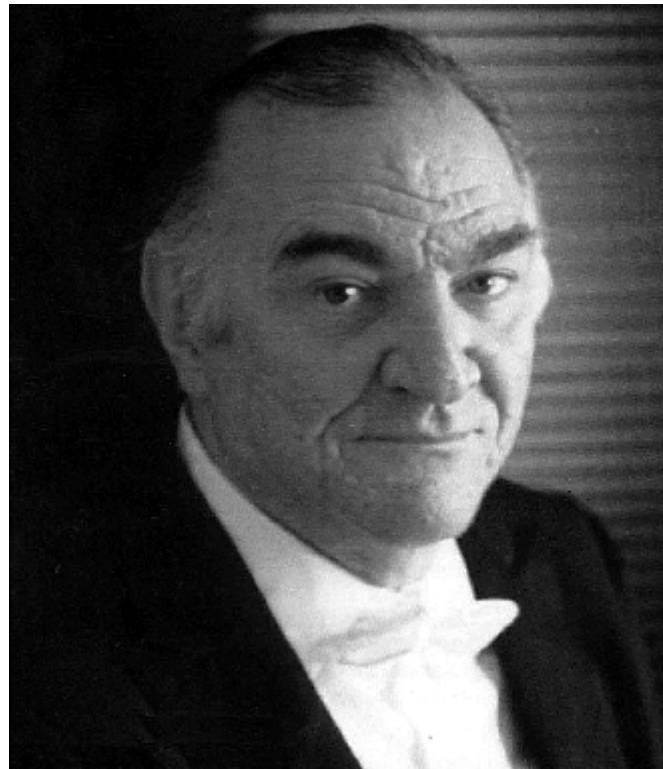
Calitățile ce trebuie luate în considerare la un concurent sunt, în afară de tehnica necesară, muzicalitatea, respectarea stilului compozitorului ales, cultura muzicală a pianistului, gustul și personalitatea sa. După cum vedeți, sunt multe condiții pentru a fi un artist complet.

V-a atras cineva atenția în această ediție?

Da, în special laureatul premiului I, Tebenikhin Amir.

Mai este școala românească o pepinieră de talente sau este de preferat studiul peste hotare?

Avem multe talente, dar din nefericire nu înțeleg de ce nu se prezintă și la concursurile internaționale. Avem profesori foarte buni, dar nu știu ce se întâmplă, de ce tinerii nu

reușesc să depășească un anumit nivel, să se ridice la exigențele ce se cer astăzi la aceste mari concursuri.

Festivalul și Concursul internațional "George Enescu" - Brand de țară...

conf.univ.dr. Florin Croitoru

Am decis să încep articolul prin afirmația de mai sus, pentru motive care sunt evidente atât pentru melomani, cât și pentru publicul care vine mai puțin în contact cu muzica clasică. Argumentele sunt clare și de netăgăduit: ultima ediție a Festivalului și Concursului internațional "George Enescu", ediția a 19-a, s-a desfășurat în

perioada 31 august - 26 septembrie 2009, având ca obiective prezentarea și promovarea creației enesciene de către mari artiști sau ansambluri artistice din întreaga lume, prezentarea și promovarea creației artistice și a valorilor interpretative ale muzicii românești contemporane, oferirea unei platforme de prestigiu pentru lansarea unor interpreți de valoare din rândul tinerei generații și promovarea laureaților edițiilor precedente, continuarea preocupărilor privind promovarea valorilor muzicii clasice prin evenimente conexe de natură să stimuleze interesul unor categorii cât mai diversificate de public și în special al tinerilor pentru acest domeniu al artei. Imaginea unui brand de țară apare clar și fără echivoc tuturor, chiar dacă poate nu toți suntem pregătiți să admitem acest fapt.

Mulțumesc pe această cale Artexim-ului pentru bunăvoința de a pune la dispoziția noastră aceste date, care reușesc numai să creioneze anvergura uriașă a acestui eveniment unic în Europa...

Cu un program care a cuprins peste 280 de lucrări, printre care 24 de opusuri enesciene, peste 80 de lucrări ale unor compozitori români contemporani, 10 spectacole de operă și balet, finalele cu orchestra plus Gala Laureaților Concursului Internațional "George Enescu", programul

ediției din 2009 a totalizat 175 de evenimente la care au participat peste 1800 de artiști străini și peste 1300 de artiști români. Să mai amintim de mediatizarea externă prin parteneriate cu CNN, Euronews, Mezzo, RFI, Deutsche Welle? Sau de partenerii media români, ziariști și sponsori? Sau de toate instituțiile partenere sau care numai au participat la acest mega eveniment?

În privința Concursului internațional de vioară "George Enescu", în al cărui distins juriu am avut onoarea să îmi aduc aportul în cadrul acestui eveniment european, au participat nu mai puțin de 69 de concurenți din peste 20 de țări. Cu o organizare și un secretariat de excepție, s-a reușit derularea cu brio și a acestui eveniment.

Semnez cu această ocazie Ministerului Culturii că România a fost și a rămas o adevărată pepinieră de talente muzicale și doresc să îmi exprim speranța că se vor face și mai multe eforturi de descoperire și susținere pe toate planurile posibile a tinerelor speranțe românești...

Pentru a reuși o analiză mai cuprinzătoare trebuie să încep prin a spune că încă de acum aproximativ 20 de ani oricine participa pe scenă sau în public la un concurs internațional de vioară putea remarca cu ușurință că destul de des concurenții provenind din țări asiatice (Japonia, Coreea de Sud, China, etc.) erau aproape fără excepție excelent pregătiți din punct de vedere tehnic, câteodată având în mâini și un instrument de valoare, care să le pună în valoare și mai mult calitățile interpretative. Acest fenomen s-a derulat în general în perioada 1970-2000, răstimp în care profesorii de vioară (în cazul de față) au studiat și s-au perfecționat în Europa și Statele Unite, după care mare parte din ei s-au întors în țările lor de origine unde au antrenat talentul nativ al tinerilor interpreți. Cu alte cuvinte, au suplinit exact ceea ce cu toții eram de acord că le lipsea în general interpreților din țări asiatice, și anume o mai bună, mai profundă înțelegere a fenomenului interpretativ și a stilurilor muzicale occidentale.

Ei bine, după această "politică" culturală coerentă a țărilor asiatice la nivel internațional, asistăm astăzi la o dominație a interpreților de mare anvergură provenind din această zonă a lumii atât din punct de vedere tehnic (nimic nou aici), cât și din punct de vedere al înțelegerii în toată deplinătatea lor a stilurilor muzicale/interpretării

muzicale. Adăugând la aceste schimbări majore în bine pentru ei interesul și suportul acordat de diverse instituții de cultură/studiu și/sau fundații prin acordarea unor instrumente de mare valoare patrimonială acestor tineri, se poate deja creiona măcar de ce și cum tinerii interpreți din țări asiatice și nu numai domină astăzi cu succes concursurile internaționale de vioară. Fără îndoială, se adaugă la toate acestea educația și mentalitatea specifică a individului, familiei, grupului social în care lucrează, a națiunii din care face parte. Toate aceste aspecte converg în mod fericit spre o reușită a prezenței lor pe scenă din toate punctele de vedere.

Aș mai adăuga la cele spuse faptul că tot așa, prin anii 1980-1990, vârsta "ideală" și șansele de a impresiona mai mult un juriu prin participarea la un concurs internațional era cam de maxim 25 de ani, în timp ce, în ultimii 10 ani, asistăm la o devansare a acestui aspect fără precedent, vârsta "ideală" astăzi fiind undeva între 15-20 de ani. Așadar, apelul meu de mai sus către Ministerul Culturii și alte instituții de cultură sau fundații de profil românești este fără doar și poate suficient motivat.

Vouă, tuturor celor care veți avea răbdarea sau curiozitatea să citiți aceste rânduri, vă spun atât: sprijiniți cultura românească autentică în toate formele sale, cea de mare și înaltă calitate - ea este cea care întotdeauna ne-a călăuzit ca nație și conștiință națională - ea este cea care ne-a spus întotdeauna cine suntem și de unde venim... Dacă nu facem acest lucru, cum vom ști încotro ne îndreptăm și cum vom modela conștiința individuală, colectivă și națională a tinerelor generații?

Cred că deja după numai aceste câteva modeste rânduri, orice cititor poate să își dea seama de ce am pus acest titlu articolului de față... și vă așteptăm pe toți cu drag să vă alăturați acum și în viitor celor care organizează sau participă în vreun mod la derularea acestui eveniment cultural de talie mondială, pentru a restabili la justa valoare mândria de a fi născut în România...

Reflecții pe marginea concursului de compoziție din cadrul Festivalului „George Enescu”, ediția 2009

prof.univ.dr. Octavian Nemescu

Întâmplarea a făcut să fiu, în actuala ediție, președintele juriului internațional de compoziție „George Enescu”. Drept care vă relatez cele întâmplate cu această ocazie. În primul rând, trebuie să remarc faptul că a existat un număr record de lucrări (menționez că sunt membru în respectivul juriu de la înființarea concursului de compoziție). Au fost așadar, 184 de partituri, cu muzici camerale și simfonice, pe care a trebuit să le analizăm. Practic, „ne-au ieșit ochii din cap”. Am avut în față lucrări ale unor tineri compozitori proveniți de pe toate continentele Terrei: Europa de vest, de răsărit, America de nord, de sud, Asia, Australia, Africa de sud. Lipseau cele din zona islamică (mai puțin Turcia) și din India. Așa se vedește prestigiul pe care l-a câștigat de-a lungul timpului acest concurs. În ediția 2009, membrii comisiei de examinare au fost: acad. Cornel Țăranu, Dan Dediu și subsemnatul (din partea României), Costin Mioreanu și Bernard Cavanna (Franța), Zygmund Krauze (Polonia), Hubert Stuppner (Elveția) și Michel Decoust (Franța), observator din partea editurii Salabert.

După ce fiecare membru al juriului a „atins” sau, altfel spus, a cercetat, cu atenție, toate partiturile, ne-am întâlnit cu toții pe 5, 6 și 7 septembrie pentru deliberare. Am convenit, de la bun început, ca lucrările (ce erau codificate, fără destăinuirea numelui și cetățeniei autorului) să fie evaluate, de către jurați, cu note între 1 și 10. La confruntare, am constatat, de cele mai multe ori, existența unor diferențe, uneori substanțiale între calificativele acordate de către examinatori. Asta vedește neconcordanțele majore, de ordin estetic și de gust, prezente, la ora actuală, în câmpul artistic. **Suntem de acord că ne aflăm în dezacord.** Un dezacord cordial, bineînțeles. Babilonul lingvistic este acompaniat de unul mental și al gusturilor. Este epoca pe care o trăim în momentul de față. Sigur că participarea la un concurs de acest tip, în asemenea condiții, este, de fapt, o loterie.

Foarte puține note de 10 (două sau maximum trei) au fost acordate unor piese de către un membru al juriului, ele fiind contracarate, de fiecare dată, de altele, mult mai mici, din partea celorlalți. **Pluralismul opiniilor!** După completarea notelor, pe o fișă de catalog, a urmat stabilirea mediilor, pentru fiecare candidat la premiu, fiind ajutați, în acest sens, cu multă promptitudine și grație, de două secretare (Adriana și Andreea) dotate cu tehnologia și priceperea necesară.

Am tras și anumite concluzii, unde, de data asta, am fost de acord cu toții, înaintea aflării mediilor și, în felul acesta, a câștigătorilor. Căci am convenit, de asemenea, de la bun început, să avem în vedere, atunci când notăm un opus aflat pe masa concursului, trei factori de evaluare: **mesteșugul, mesajul și originalitatea** fiecărei piese. Dacă la primele două criterii am găsit, fiecare (pe ici, pe colo), câteva lucrări care să satisfacă pe deplin condițiile (și pe care le doream premiate), la al treilea capitol (originalitatea) situația era jalnică. Niciuna nu aducea ceva nou sau măcar o „fărâșă”

de viziune personală în oferta ecuației sale artistice. Toate drumurile pe care merg astăzi tinerii compozitori sunt deja bătătorite, unele chiar de multă vreme.

În primul rând, există, la ora actuală, o tendință majoritară spre cultivarea unei muzici cu **sunete rapide** și caracter **ornamental**, construită din **banalitățile** extrase din recuzita istoriei muzicii europene, începând cu barocul, așadar din game (diatonice și cromatice) și chiar arpegii. Un fel de spumă fără bere sau frișcă fără tort, adică **gestualitate fără substanță**. Maeștrii de gândire ai acestei direcții sunt Donatoni și Ligeti (reprezentanții generației '60 ai secolului trecut).

Foarte apropiați erau și cei din orientarea (post)serială, ce practică încă pointilismul atonal și bruitismul, avându-i ca reper pe Ferneyhough și Lachenmann (generația '70 din secolul XX). Am văzut apoi și câteva partituri interesante în maniera aleatorică, dar și minimalo-repetitivă, cu implicații de teatru instrumental, ce aminteau, printre altele, de operele similare purtând semnătura lui Morton Feldman și Mauricio Kagel (cu o dată de 40-50 de ani). Am crezut, la început, că toate aceste lucrări aveau o proveniență occidentală, aparținând deci unor tineri compozitori francezi, germani, italieni sau chiar americani. La polul estetic opus se situau opusurile în binecunoscutul stil **neoclastic**, al unor interbelici celebri (Șostakovici, spre exemplu), cu teme și dezvoltări. Păreau a fi studii de școală, și am fost sigur că aveau origine rusă.

Pe unii tineri compozitori români i-am depistat după modul cum utilizau, în muzica lor, folclorul băștinaș, în spirit pășunist. Ce bucuros ar fi fost Ion Dumitrescu să știe că linia lui estetică (a anilor '50) va triumfa în 2009.

Dar au fost și câteva direcții consacrate, care lipseau la apel. Bunăoară, nicio lucrare nu promova spectralismul sau muzica procesuală, cu direcție de transformare. Despre atitudini estetice arhetipale (de sorginte românească), nici vorbă. Clar, ele nu sunt cunoscute. În schimb, erau suficienți reprezentanți ai curentului Retro, cu polistilismele de rigoare și câteva opusuri de orientare romantică (compozitori ai secolului XIX rătăciți în secolul XXI).

Așadar, este vorba de o **criză a tinerei generații** de compozitori, ce slujesc cauza muzicii culte? Da, în măsura în care aceștia își asumă **criza generală a culturii**, atât de acută în peisajul vieții actuale. Va dispărea, în curând, modul acesta de a face muzica?

După devaluirea numelor și naționalităților primilor cinci candidați la premii, în ordinea mediilor: două premii de concurs „George Enescu” (pentru simfonic și cameral); un premiu al editurii Salabert și două premii ale Muzeului „George Enescu”, s-a constatat, cu mare stupefacție, că patru dintre ei (locurile 1-4) aveau origine asiatică (trei chinezi și o sud-coreeancă) și abia al cincilea era un spaniol. Victoria chinezilor se produsese și în ediția trecută a concursului de compoziție.

Asistăm deci și la o **criză a muzicii europene**, în contextul

general al declinului Europei, o civilizație trimilenară, care pare să se găsească într-un iremediabil și firesc crepuscul. Tot ce se naște, în lumea materiei, este condamnat să aibe și un Sfârșit. Este poate, chiar, mai mult decât atât, o **criză a omului aparținând rasei albe**. Rasa galbenă este pe val, urmând, la rând, cea neagră. Așa cum patriarhatul, de proveniență iudeo-creștino-islamică, va fi înlocuit, cred eu, în curând, de o nouă epocă a matriarhatului. Vechii zei au murit! Numai că atenție (!), asiaticii câștigă astăzi jucând pe cartea unor mize europene. Compozitorii asiatici, care au triumfat la concursul de compoziție „George Enescu”-ediția 2009, și-au demonstrat perfectă stăpânire a unor tehnici pe orientări estetice europene cu dată mai veche, ce-i drept. Asiaticii au exportat, mai demult, în Europa, gândirea budistă, yoga, acupunctura, medicina naturistă, etc.

Tânărul compozitor român cel mai bine plasat pe scala mediilor a fost Cristian Lolea, aflat pe locurile 6-10, împreună cu candidați din alte țări (din nou, majoritari asiatici). M-am bucurat mult, știindu-l pe Cristi Lolea de ceva vreme, alături de Diana Rotaru (câștigatoarea marilor premii Enescu la două ediții anterioare: o dată la cameral și apoi la simfonic), printre cei mai dotați compozitori ai celei mai tinere generații. El a primit premiul oferit de muzeul „George Enescu”. Următorii doi compozitori români s-au plasat în jumătatea a doua a clasamentului, la egalitate de puncte. Ei sunt Victor Colțea și Ciprian Pop (de la Cluj), care au primit celălalt premiu, în condițiile *ex-aequo*, oferit de muzeul „George Enescu” pentru compozitorii români cel mai bine plasați.

Faptul că niciun român nu s-a clasat pe primele cinci locuri să însemne oare că există, la ora actuală, și o **criză a tinerei componistici românești**, alături de cele din domeniul pianistici și violonisticii autohtone, ce nu au reușit nici ele să se afirme la concursul „Enescu” din această ediție? Așa au comentat unii, dorind reînființarea concursului de canto, care ar fi singura secție sau, altfel spus, domeniu muzical în care românii ar putea triumfa.

Aceasta a fost situația.

degringolada; n-am mai venit în țară decât foarte, foarte rar, am avut nefericirea să văd Filarmonica pe scenă cântând cu mânuși, și altele care erau pentru mine mai mult decât degradante.

S-au schimbat multe.

De data asta, ce am văzut îmi dă personal o speranță. Văd că există o libertate de comunicare și exprimare. Un exemplu ar fi ce am văzut la Operă, cu *Macbeth* de Verdi al regizorului Petrică Ionescu, celebru la Paris. O înscenare pe care unii nu o concep. Mie îmi place noul, progresul, chiar dacă este șocant, dacă poți să realizezi ce este frumos. A fost o concepție care avea o idee clară.

Care este părerea ta despre faptul că s-a renunțat la Concursul de canto?

Din câte am auzit, și am auzit cu mare tristețe, într-adevăr s-a renunțat la acest Concurs care, în trecut, a adus pe scena lumii foarte, foarte multe stele, cântăreți excepționali. Am curajul să spun că prin Concursul de canto s-au lansat în străinătate mai multe vedete decât cu instrumentele. Cântul este ceva foarte direct, imediat își dă seama cineva ce ești. Concursul de canto „Enescu” a fost foarte important. Este păcat să renunțăm, chiar o rușine! Întâmplător, am auzit niște motive de necrezut, menite să justifice această decizie.

Continuare în pagina 8

Un oaspete - Marina Krilovici

Interviu realizat de prof.univ.dr. Grigore Constantinescu

Întâlnirea cu soprana Marina Krilovici face parte din evenimentele firești ale unui festival internațional. Totuși, dincolo de bucuria revederii, dorința de a afla cum se simte printre noi un asemenea artist celebru, cândva laureat al Concursului „George Enescu”, este îndreptățită. Iată deci cum s-a înfiripat convorbirea noastră.

Sunt extrem de fericită că mă aflu în țară. Am venit pentru un eveniment fericit și frumos, întâlnirea cu promoția de absolvenți ai Liceului de muzică. Deși eu nu am făcut acest liceu, absolvenții au devenit apoi colegii mei de Conservator și am fost un timp împreună. Colega și prietena mea Virginia Popescu, violonistă la Scala, m-a chemat.

În acel moment al invitației m-am gândit că aniversarea coincide cu Festivalul Intrnațional „George Enescu”, festival la care eu am fost, cu timp în urmă, foarte implicată. Acum 45 de ani am câștigat Premiul I la Canto; eram în anul doi de Conservator. A fost și începutul carierei mele. Primul concert la care am asistat a fost al lui Dan Grigore, care și el mi-a fost coleg.

Impresia?

Am fost nespuse de impresionată că văd o sală „plină ochi”, cu tineri stând în picioare la programul Ceaikovski și Concertul de Rachmaninov, cu orchestra rusească. Erau momente ca acelea trăite de mine acum peste patruzeci de ani. Îmi place Bucureștiul, mi-am adus aminte de prima tinerețe (Mă simt foarte, foarte tânără!).

Ai recunoscut deci locurile.

Am avut niște emoții extraordinare intrând în Sala Palatului unde, la concertul de gală, mi s-a înmănat premiul. Mi-aduc aminte că am avut atunci o concurentă importantă, care a făcut apoi carieră...

Mezzo-soprana Agnes Baltsa.

Da. A luat premiul doi. Atunci mi-a spus, o repetă de câte ori ne întâlnim „vai, Marina, ce voce...Sunt fericită că o voce ca a ta ia premiul întâi și eu îi urmez”. Mi-aduc aminte cu mare dragoste și nostalgie de toți cântăreții români care au strălucit apoi în străinătate, ca Puiu Buzea, care a luat în paralel cu mine primul premiu la voci de bărbați, Viorica Cortez, Ileana Cotrubaș, Ludovic Spiess, foarte mulți. Era o epocă de... „lux”, timpuri cu totul deosebite. A urmat

Continuare din pagina 7

A cunoaște și educa vocile...Cum vezi asta?

Sunt un om realist, am foarte mult simț autocritic, dar sunt la fel cu cei din jur care vor să cânte sau cântă. Cariera are un început și un sfârșit. A sosit momentul în care trebuie să abandonez rolurile foarte mari, să prefer concerte sau recitaluri. Așa este natura, vârsta. M-am oprit deci și, de aproape zece ani, m-am dăruit cu pasiune în predarea cântului. Îmi place foarte mult, n-am crezut niciodată, să văd succesul unui elev al meu. Vă vorbesc de Celia Costea care a studiat cu mine în ultimii 3-4 ani (Boema, Carmen, Don Carlos, notă de notă). Când am ascultat-o la un spectacol de la "Herodus Atticus", unde și eu cântam, și am văzut succesul Căliei, lacrimam de bucurie. Este o satisfacție unică!

Unde ții cursuri?

La Conservatorul „Maria Callas” din Atena, unde se organizează și concursul de mare prestigiu ce poartă numele artistei; cu ani în urmă a câștigat și Nelly Miricioiu primul premiu. M-aș bucura foarte mult să vină și români, dar mai bine pregătiți, bine aleși, cunoscând în profunzime toate problemele. Pe lângă calități vocale, pregătirea muzicală este încă de discutat.

Interpretarea scenică și educația vocii se îmbină?

Se îmbină total. Este ceva care nu prea se învață, trebuie să ai. Ne dăm seama noi, dar și publicul mare. Azi, vocea este

pe locul doi. Numai o voce, cum era pe vremuri, nu mai este suficient. Consider că un interpret trebuie să fie credibil, interpretarea scenică trebuie să răspundă cerințelor rolului.

Revenind în România ești privită ca cineva care s-a aflat întotdeauna acasă.

Este ceva care mă bucură, mi-a umplut sufletul de dragoste față de tot ce înseamnă trecut, prezent. Eu sunt un om care știu să dau dragoste și îmi place să fiu iubită. Nu pot să mint. Așa că ceea ce mi-ai spus este foarte emoționant. Vreau să multumesc din suflet celor care nu m-au uitat. Este ceva profund și adevărat. Sunt mândră de asta.

Ai vrea să faci ceva pentru tinerii cântăreți români?

Aș vrea foarte mult! Mi-aș dori să vin la București de două-trei ori pe an la Conservator, unde eu am studiat. Pentru cine vrea, să ajut, să împărtășesc și să dau din ceea ce pot să le arăt. Am o energie care îi uimește și pe studenții mei. Cred că am acest talent de a preda, o vocație pedagogică.

Marina Krilovici rămâne un port-stindard al curajului de a înfrunta marea artă lirică.

Festivalul internațional „George Enescu” – din culise

Cristina Uruc – studentă anul IV CMDO

CONTEXT: Festivalul „George Enescu”

- este considerat de *The Independent* unul dintre cele mai importante șase evenimente de urmărit pe plan cultural în luna septembrie;
- este unul dintre festivalurile care aduc România pentru o lună în prim planul vieții muzicale internaționale;
- ne dă posibilitatea de a asculta orchestre de talie mondială;
- ne permite să-i vedem la lucru pe unii dintre cei mai prestigioși soliști și dirijori ai momentului;

ÎNTREBĂRI:

Cum funcționează?

Ca o mașinărie care trebuie să fie mereu *upgradată*, în stare perfectă de funcționare, o mașinărie căreia motorul nu ar trebui să i se oprească niciodată. Și pentru ca acest motor să meargă ca uns în septembrie, are în interiorul său mulți, mulți șoricei albi care dau la pedale timp de câteva luni înainte (hai să le spunem „echipa de organizare”), ghidonați de cei câțiva implicați în alimentarea și întreținerea motorului.

Dar cine sunt cei care fac parte din „echipa de organizare”?

Ei bine, majoritatea suntem studenți sau absolvenți ai UNMB, jurnalism, ASE, printre alții. Să zicem că noi, muzicienii, suntem familiarizați cât de cât cu mediul artistic, știm în mai mare sau mai mică măsură să înțelegem toanele unui solist sau dirijor pe care trebuie să-l însoțim. Pentru noi, implicarea în organizarea acestui festival înseamnă mai mult decât un job de vară, înseamnă satisfacerea unor curiozități și împlinirea unor vise. Înveți din experiența celor pe care îi însoțești, înveți de la marii artiști că a fi prestigios nu înseamnă a fi plin de tine, înveți ce înseamnă profesionalismul de la tehnicianul din culise până la concertmaestru.

Mereu m-am întrebat cum e în realitate cel pe care până acum l-am văzut de aproape doar în pozele din *booklet*-ul CD-ului cu integrala concertelor de pian de Rahmaninov și acum un an dirijând *European Youth Orchestra* pe scena Ateneului român. Vladimir Ashkenazy este un om NORMAL, cald, fără pretenții ieșite din comun. Zâmbește tot timpul, e glumeț și afli că este bunicul a șapte copii. În urmă cu un an am ascultat o înregistrare cu *Royal Concertgebouw Orchestra*. Pur și simplu m-a fascinat. Sună perfect, și în festival am realizat că nu doar pe CD. Sunt niște instrumentiști excepționali, unul și unul, care sună ca unul, meritul aparținându-i în mare măsură și maestrului Mariss Jansons.

Pe lângă șansa de a cunoaște personalități ale lumii muzicale internaționale, festivalul îți oferă posibilitatea de a învăța diverse alte lucruri, ca de exemplu alcătuirea unei solicitări de viză către Ministerul Afacerilor Externe pentru un cetățean non-european, realizarea și

corectarea caietelor-program de festival și concurs pentru a fi date la tipografie, programarea serviciului de *catering* pentru soliști și orchestră, alcătuirea unui grafic de transport pentru autocare și limuzine, rezervarea biletelor de avion pentru grupurile care sosesc la festival, programarea repetițiilor pentru orchestre și, cel mai dificil dintre toate aceste puncte, în festival înveți să socializezi cu impresarii! Și acestea sunt doar câteva din atribuțiunile pe care colegii mei de la UNMB le-au avut în responsabilitate. Cine ar fi crezut că un muzician trebuie să facă și muncă de birou? Oamenii între 20 și 30 de ani fac cu totul alte lucruri decât cele în care s-au specializat, și asta nu e neapărat un aspect rău.

De ce să lucrezi la festival?

- ☐ Sunt motive multe și diverse.
- ☐ Pentru că e vară și un job nu strică.
- ☐ Pentru că poți intra la toate concertele gratuit.
- ☐ Pentru că vrei să-ți îmbogățești (lărgesci) CV-ul și implicarea în Festivalul „George Enescu” dă bine.
- ☐ Pentru a învăța ce înseamnă manageriat artistic în România și în străinătate.
- ☐ Pentru a face poză cu Nigel Kennedy.

FLASH

Cerc de compoziție

UNMB anunță deschiderea Cercului de compoziție muzicală pentru elevi și studenți. Cursurile, coordonate de prof. univ. dr. Dan Dediu, prof. univ. dr. Doina Rotaru și prof. univ. Nicolae Coman, sunt gratuite și se adresează **elevilor ciclului gimnazial și liceal, dar și studenților interesați de domeniul compoziției muzicale**. Informațiile complete pot fi consultate pe site-ul www.unmb.ro.

- ☐ Pentru că nu aveai nimic mai bun de făcut.
- ☐ Pentru că erai curios să vezi cum merg lucrurile în organizarea unui festival de anvergură.
- ☐ Pentru că știai că vei cunoaște oameni interesanți.
- ☐ Pentru că...

Și până la urmă, *DE CENU?* Este totuși o experiență.

Concurs internațional de compoziție „De la romantici la contemporani”

Julia Mare – secretar PR al Filarmonicii de Stat „Transilvania”

Organizat de UNMB prin Centrul de Excelență, Concursul internațional de compoziție „De la romantici la contemporani” a ajuns, în anul 2009, la cea de-a treia ediție. Spre deosebire de cele două ediții anterioare, în care concurenții au compus lieduri, în acest an, tinerii compozitori au scris lucrări pentru pian solo. Competiția ne-a obișnuit, din edițiile precedente, cu o deschidere mondială, având candidați de pe toate continentele. Decizia juriului concursului – format din prof. univ. dr. Dan Dediu (președinte), rector al Universității Naționale de Muzică din București, prof. univ. dr. Adrian Pop, rector al Academiei de Muzică „Gh. Dima” din Cluj-Napoca, prof. univ. dr. Viorel Munteanu, rector al Academiei de Muzică din Iași, și Tadeusz Wielecki, director artistic al Festivalului „Toamna Varșoviană” – a fost dezvăluită atât publicului larg, cât și concurenților doar cu prilejul Galei laureaților, care a avut loc în data de 26 iunie, de la ora 18, în Aula Palatului Cantacuzino. Lucrările au fost prezentate în ordinea inversă a importanței premiilor obținute, întreaga desfășurare a galei fiind coordonată de gazda concursului, prof.univ.dr. Mihai Cosma, care a luat cuvântul între prezentările lucrărilor audiate, oferind informații relevante despre concurs și invitându-i pe autori să își expună ideile cu privire la creațiile câștigătoare.

Cu toate că titlul concursului a permis candidaților o plajă stilistică foarte largă, s-a putut observa în toate lucrările câștigătoare o preferință pentru ancorarea în realitatea contemporană, cu orientare înspre lumea muzicală internațională. Din partea juriului, a luat cuvântul, în calitate de președinte, prof. univ. dr. Dan Dediu, care a expus principalele coordonate, după care s-au notat lucrările, concluzionând cu aprecierea complexității de gândire a tinerilor compozitori, având ca rezultată virtuozitatea specifică muzicii contemporane, care face ca această zonă a muzicii culte să fie atât de temută printre interpreți.

Poate lucrarea care s-a încadrat cel mai bine tematicii concursului a fost *Flamenco Sonata* (Premiul III) de Cristina Uruc, studentă a UNMB la clasa conf.univ.dr. Livia Teodorescu-Ciocănea. Exotismul lumii hispanice, descoperit în perioada romantică și a începutului de secol XX, nu și-a pierdut din farmecul său. Pianistul Mihai Murariu – masterand la clasa de compoziție a prof. univ. dr. Dan Dediu de la UNMB – a interpretat lucrarea,

care exprimă ritmul și sistemul modal specific dansului într-un limbaj modern, ce se desfășoară pe tiparul riguros al unei forme de sonată clasică.

Lucrarea *Mozaic* (Mențiunea II) de Diana Simon – doctorandă în cadrul UNMB, la clasa prof. univ. dr. Dan Dediu – vădește o concepție structuralistă, în care contrastul și alternanța între diferite expresii sonore oferă piesei un caracter voit eterogen. Pianista Olga Podobinski – doctorandă a UNMB, la clasa prof. univ. dr. Șerban Dimitrie Soreanu –, care se remarcă prin preferința abordării unui repertoriu modern și contemporan, a fost cea care a interpretat piesa *Mozaic*. De altfel, aceasta nu este prima audiție a lucrării, ea fiind prezentată în primă audiție absolută la New York, de pianistul Andrei Licareț.

Dintre toate creațiile câștigătoare, singura care alături de arta muzicii unui domeniu extraartistic, în spirit interdisciplinar, este *The Fundamental Forces of Our Universe* (Premiul III) de Sebastian Androne. Inspirată din mecanica cuantică, lucrarea conține patru părți, care se inspiră din cele patru forțe (care poartă și titlul părților) guvernatoare ale universului: forța electro-magnetică, forța nucleară slabă, forța nucleară tare și gravitația. Două dintre ele – Forța nucleară slabă și Gravitația – au fost interpretate de temperamentalul pianist Mihai Măniceanu, doctorand la clasa de compoziție a UNMB, la clasa prof. univ. dr. Dan Dediu. Deși ideea generatoare a lucrării trimite la domeniul științelor exacte, rezultatul sonor este deosebit de expresiv. Nu este de neglijat nici faptul că Sebastian Androne a terminat abia anul I la UNMB, la clasa prof. univ. dr. Dan Dediu, fiind cel mai tânăr laureat al acestei ediții. Acest premiu este așadar o cucerire importantă la începutul unui drum pe cât de lung, pe atât de dificil.

Singura lucrare în care s-a depășit modalitatea clasică de abordare tehnică a pianului a fost *Towards Infinity* (Mențiunea I) de Tiberiu Herdlicska, format la clasa prof. univ. dr. Adrian Pop și actual masterand al Academiei de Muzică „Gh. Dima” din Cluj-Napoca, la clasa acad. prof. univ. dr. Cornel Țăranu. Spectrul timbral al pianului a fost îmbogățit cu atacul direct al coardelor în interiorul instrumentului, și cu utilizarea armonicilor naturale, rezultate prin împărțirea lungimii coardei în anumite puncte de rezonanță. Influența spiritualității orientale se resimte în caracterul meditativ al piesei, ale cărei armonii pe spații largi sunt lăsate să reverbereze și să se consume. Regulamentul concursului a permis participanților să concureze cu mai multe creații, oferindu-le ocazia de a obține mai multe premii. Astfel, Tiberiu Herdlicska a obținut două distincții. Dacă prima piesă din recital a expus o latură lirică a autorului, cea de-a doua, *Studiu*

De la stânga la dreapta: Ulpiu Vlad, vicepreședinte al UCMR și co-organizator al concursului, Tadeusz Wielecki, membru al juriului (directorul festivalului internațional de muzică contemporană „Toamna Varșoviană”) și Adrian Mociulski, director artistic al concursului.

(Premiul II), este o lucrare motorică, de mare virtuozitate, în care pianul este tratat mai curând ca instrument percusiv: planurile ritmice generează polimetrii complexe, care ajung în final la o densitate armonică compactă. Ambele lucrări au fost interpretate cu mult rafinament de pianista Diana Dava-Barb, asist. univ. drd. la Academia de Muzică „Gh. Dima” din Cluj-Napoca, pianistă specializată în repertoriul muzicii moderne și contemporane.

Premiul întâi s-a îndreptat spre Londra, fiind obținut de Philip Venables, compozitor format la Royal Academy of Music sub îndrumarea lui Philip Cashian. Interpretate de pianista Eliodora Falan (absolventă a UNMB sub îndrumarea profesoarei Lavinia Coman), *Piano Studies* au surprins publicul prin simplitatea construcției lor, fiecare dintre ele având în centru o singură problemă tehnică, învăluită într-o aură de sonorități impresioniste.

Lucru îmbucurător – după cum a subliniat în scurta sa cuvântare muzicologul Octavian Lazăr Cosma, președintele Uniunii Compozitorilor și Muzicologilor din România –, întreg concursul a avut loc pentru tineri compozitori, cu ajutorul tinerilor interpreți și în folosul muzicii recent compuse.

Faptul că cea mai mare parte a premiilor a fost obținută de compozitori români întărește încrederea într-un viitor optimist al tinerei generații. Cu toate acestea, în nici una dintre creațiile câștigătoare (inclusiv în cele românești) sursa de inspirație a tinerilor compozitori nu se regăsește în folclorul românesc, ceea ce confirmă admirabila deschidere a tinerilor compozitori români către vasta cultură europeană și mondială.

BURSA LOCURILOR DE MUNCĂ

Despre Radio, ca posibilă alegere

Monica Isăcescu – realizator „Radio România Muzical”

Din ce în ce mai puțini dintre cei care absolvă UNMB ajung să-și practice meseria. Este o constatare ușor de făcut, iar alegerea celor ce nu mai continuă drumul inițial se îndreaptă adesea către ramuri mai „bănoase” ale peisajului românesc.

Deși am absolvit secția muzicologie a Universității mai-sus amintite în urmă cu opt ani, fac parte dintr-o generație “fericită” sau “neinspirată” (luați-o cum doriți!) care, în întregul său, a pornit să-și clădească mai departe o carieră muzicală. Și, încercând să-mi amintesc calea pe care au apucat-o fiecare dintre colegii mei, am realizat că grupa noastră – Muzicologie, Compoziție, Dirijat orchestră – poate fi o ilustrare perfectă a celor scrise în broșura de admitere la această facultate (pe care o alesesem nu doar din pasiune pentru citit și pentru scris, ci și pentru că părea a-ți oferi cele mai multe variante de a profesa după absolvență). Printre cei aproximativ 15 conservatorști cu licență se numără muzicologi, compozitori, dirijori de orchestră simfonică sau de operă, etnomuzicologi, realizatori de emisiuni radio și tv, profesori de instrument, de nivel liceal sau universitar. Majoritatea am rămas în țară, câțiva și-au continuat studiile în Germania și în SUA.

De ce ai alege Radio-ul?!

Activitatea radiofonică este probabil una dintre cele mai complexe, cu satisfacții personale imediate. Un absolvent găsește aici un cadru flexibil în care își poate pune în valoare pregătirea muzicală și își poate folosi din plin imaginația, creativitatea; legătura permanentă cu cei ce te ascultă poate fi un barometru al dezvoltării profesionale, iar activitatea de zi cu zi te menține în pas cu tot ceea ce înseamnă actualitate în viața muzicală internațională (înregistrări, viață de concert, evoluția artiștilor din țară și străinătate etc). Permanent în mișcare (ca reporter), simțind emoția de a te afla la microfon în direct (ca redactor, realizator de emisiuni ori în ipostaza de comentator al unor transmisiuni directe de concerte), în dialog cu marile personalități muzicale ale lumii (în Festivalul „George Enescu” și nu numai), spectator al celor mai importante evenimente din capitală și din țară – iată multiplele înfățișări pe care le poate lua munca de radio. Evident că nu oricine este potrivit pentru o atare profesie. Radio-ul a reprezentat, încă de la înființarea sa, acum mai bine de 80 de ani, un reper în privința informațiilor comunicate. Replica «așa a spus la Radio» îi este familiară oricărui dintre noi, ca argument al corectitudinii. Postul specializat pe muzică clasică, de film, jazz, world music – Radio România Muzical – are un public extrem de avizat și nu foarte tolerant când este vorba despre orice fel de eroare ce poate apărea în comentariile ce însoțesc muzica difuzată. De aceea, documentarea temeinică, adăugată unei culturi solide – muzicale și generale – sunt condiții

obligatorii ale celui care lucrează în domeniu.

La fel ca în orice meserie, și în cea radiofonică pentru a ajunge la performanță este nevoie de experiență. Din păcate, în acest caz vorbim despre o profesie care se deprinde în ani. Nu în zile și nici măcar în luni. Și semnarea unui contract de muncă se lasă așteptată, și de aceea pentru cei interesați de o asemenea carieră este benefică o colaborare încă din studenție cu Radioul public.

În munca unui om de radio, aș identifica dușmanul absolut în rutina pe care o presupune realizarea unei emisiuni zilnice sau săptămânale, cu termen fix de predare (dacă nu luăm în considerare stresul și factorul cronofag), și care poate sufoca inspirația și, uneori, dorința de inovare.

Însumând avantajele și dezavantajele, după mai mult de zece ani de lucru neîntrerupt în perimetrul radiofonic, continui să cred că, pentru muzicologi în primul rând, dar și pentru absolvenții secțiilor Compoziție muzicală și Pedagogie muzicală, Radio România Muzical reprezintă una dintre cele mai optime alegeri.

MAGISTER III, un program pentru școala muzicală românească

prof.univ.dr. Lavinia Coman

Potrivit legii privind organizarea studiilor universitare, Departamentul pentru Pregătirea Personalului Didactic din UNMB (DPPD) a pregătit un program de formare continuă a profesorilor din învățământul preuniversitar, pentru specializările educație muzicală, muzică religioasă, muzică instrumentală. Acest program a fost acreditat de către Comisia de Acreditare a Programelor de Formare Continuă, iar ulterior a câștigat prin licitație grantul de perfecționare a profesorilor din școlile și liceele de muzică bucureștene, prin intermediul Inspectoratului Școlar al Municipiului București.

Programul MAGISTER III are în vedere valorizarea curriculumului non-formal și informal, realitățile existente în perioada actuală în învățământul de specialitate, precum și potențialul de informații și experiențe cu care venea grupul de cursanți. Pe parcursul celor 180 de ore prevăzute, cu autori ai programului, am urmărit o serie de obiective cognitive, aplicative și atitudinale, printre care se află corelarea dintre evoluția carierei didactice și necesitățile educaționale concrete, pregătirea profesorilor pentru adaptarea la schimbare și pentru a controla schimbarea. Pe această cale, programul propune ca participanții să-și formeze anumite competențe metodologice, de comunicare și relaționale, de evaluare, psihosociale. În alcătuirea planului am căutat ca obiectivele formulate să se afle în concordanță cu standardele CNFP.

Programul cuprinde trei module:

I. Proiectarea, organizarea și evaluarea activității didactice;

II. Management și comunicare;

III. Tehnica instruirii asistate de calculator;

Fiecare modul e prevăzut cu 30 de puncte de credit, ceea ce asigură posibilitatea ca după parcurgerea întregului program cadrul didactic să obțină *Certificatul de competență profesională* cerut de legislația în vigoare.

Tematicile abordate la cursuri au fost organizate pe discipline care, grupate după specific, au cuprins un evantai larg de probleme ale învățământului contemporan. Au fost vizate aspecte ale curriculumului, elemente de management educațional, de psihopedagogia comunicării, didactica specialității, analize din literatura muzicală, stilistica interpretării muzicale, prelucrări armonice corale și instrumentale. Programele analitice alcătuite de titularii cursurilor cuprind obiectivele, conținuturile tematice clar formulate, modalitățile de evaluare prin colocviu sau

portofoliu, precum și o bibliografie axată pe orientările actuale în fiecare domeniu. Prin plan s-a propus cursanților, la fiecare modul, un set de discipline obligatorii și două grupe de discipline opționale, pentru a li se oferi posibilitatea să se orienteze către aprofundarea domeniilor de care sunt interesați în mod deosebit.

Trebuie specificat că proiectul a înglobat profesorii de instrumente și educație muzicală specializată din București, cu experiență didactică, care au demonstrat performanțe foarte bune în cariera profesională de-a lungul timpului. Cunoscând valoarea reală a destinatarilor, pentru profesorii formatori, proiectarea, susținerea și evaluarea acestor cursuri au reprezentat o provocare profesională de care s-au achitat cu maximă responsabilitate. Cursurile și seminariile au fost consistente, moderne, interesante și atractive, potrivit impresiilor formulate de marea majoritate a beneficiarilor. Pentru aceasta, echipa managerială a proiectului mulțumește tuturor colegilor care au dat prestață și valoare proiectului: prof.univ.dr. Dan Dediu-Sandu, prof.univ.dr. Dan Buciu, prof.univ.dr. Dan Voiculescu, prof.univ.dr. Vasile Vasile, prof.univ.dr. Lavinia Coman, prof.univ.dr. Vasile Gațolea, conf.univ.dr. Lucia Costinescu, conf.univ.dr. Tatiana Noia, conf.univ.dr. Olgața Lupu, conf.univ.dr. Ioan Golcea, lect.univ.dr. Elisabeta Georgescu, lect.univ.dr. Claudiu Langa, lect.univ.dr. Dragoș Călin.

Un impact deosebit au avut cele două cursuri de *masterclass* susținute la ambele licee de muzică din București de prof.univ.dr. Dana Borșan, cu elevi de la clasele de pian, și de conf.univ.dr. Florin Croitoru, cu elevii claselor de vioară.

În sprijinul cursanților, pentru buna lor orientare și pregătire, a fost elaborat prin contribuția profesorilor formatori un consistent *Îndrumar metodic*. Acesta cuprinde ideile conducătoare, cadrul general, expunerea și tratarea unor capitole, precum și bibliografia de bază, toate acestea fiind aranjate în volum sub forma planului de învățământ. Editura UNMB a depus eforturi deosebite, astfel încât *Îndrumarul metodic* a apărut la timp, în condiții grafice aspectuoase și în număr suficient pentru a se găsi la îndemâna tuturor cursanților dornici de performanță în pregătire. Aș aprecia că volumul de 347 de pagini se constituie într-o selecție deosebit de valoroasă de texte din toate domeniile de interes prioritar pentru pedagogia muzicală contemporană. Consultarea lui poate aduce un plus de competență tuturor colegilor noștri, pe oricare segment al lanțului educațional s-ar afla cu preocuparea didactică.

Desfășurate pe întinderea a peste nouă luni, activitățile au decurs în condiții organizatorice bune. Cei 128 de colegi care au participat la cursuri au găsit în universitatea noastră o atmosferă deschisă, primitoare, dar și un nivel de exigență înalt, așa cum cer standardele contemporane în domeniul educației. Evaluarea finală a confirmat succesul proiectului, 111 dintre cei înscriși

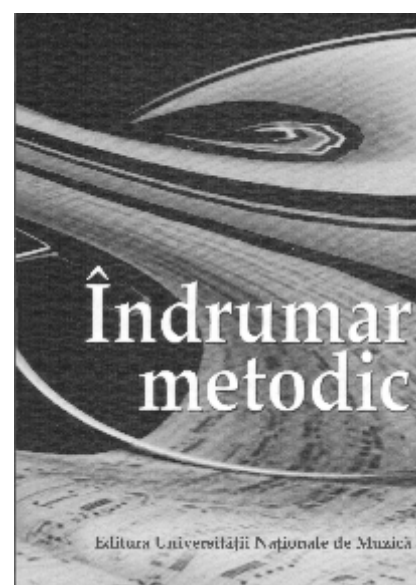
absolvind cu calificativul „Foarte bine”. Activitățile au fost monitorizate de un inspector CNFP desemnat în acest scop, care a și avizat în final toate documentele legate de efectuarea celor două module pentru care DPPD a fost angajat.

În concluzie, putem afirma cu satisfacție că prin realizarea proiectului MAGISTER III, UNMB este în prezent unica instituție de învățământ superior muzical din România care are un program de formare continuă a cadrelor didactice acreditat și o primă serie de absolvenți.

Nu este de neglijat nici contribuția financiară a proiectului, provenind din fonduri special alocate de către Inspectoratul Școlar al Municipiului București.

Totodată, școala românească are un beneficiu major datorită bunei comunicări colegiale care a funcționat pe parcursul activităților în relația formatori - cursanți, când s-au stabilit legături firești între palierul preuniversitar și cel superior al sistemului nostru de învățământ muzical.

Sperăm că prin programul nostru s-a făcut un bun început, de vreme ce, potrivit reglementărilor legale actuale, toate unitățile de învățământ preuniversitar din România trebuie să valideze competențele personalului didactic, prin această formă de perfecționare continuă.

APLAUZE

Soprana Rodica Vica, în rolul dificil al Nerinei, și baritonul Adrian Prelucan, în rolul lui Lindoro, au făcut parte din distribuția internațională a operei *Le Pescatrici* de Joseph Haydn pusă în scenă la teatrul „Paulay Ede” din Tokaj - Ungaria în perioada 8-10 august 2009. Evenimentul s-a înscris în seria numeroaselor manifestări pe plan mondial care au marcat împlinirea a 200 de ani de la moartea lui Joseph Haydn și a fost organizat în cadrul Festivalului Zemleni, în colaborare cu Hungarofest și Crescendo Summer Academy, iar contribuția artistică a celor doi cântăreți români a fost apreciată în cronicile de specialitate.

FLASH

Aniversări

Centenarul nașterii compozitorului Paul Constantinescu a fost marcat în luna iunie prin mai multe manifestări susținute de membri ai universității noastre:

- Muzeul de artă din Ploiești, sub egida asociației culturale Paul Constantinescu-2009, președinte, lect. univ. dr. Sanda Hîrlav Maistorovici, a găzduit integrala creației pianistice a compozitorului (28 iunie).
- În cadrul Sesiunii Omagiale Paul Constantinescu, la Academia Română au conferențiat acad. Cornel Țăranu, prof.univ.dr. Octavian Lazăr Cosma, prof.univ.dr. Dan Dediu, dr. Vasile Tomescu și au fost lansate volumele Paul Constantinescu - Corespondență și Paul Constantinescu - Piese pentru pian (Editura Muzicală) semnate de lect.univ.dr. Sanda Hîrlav Maistorovici (29 iunie).
- La Ploiești, orașul nașterii compozitorului, a avut loc o sesiune de comunicări științifice la care au participat prof.univ.dr. Octavian Lazar Cosma, prof.univ.dr. Dan Buciu, prof.univ.dr. Mihai Cosma, prof. asociat. dr. Silvia Voinea, lect. univ. dr. Sanda Hîrlav Maistorovici. UNMB a fost distinsă cu Diploma și Placheta Jubiliară Centenar Paul Constantinescu pentru merite deosebite în promovarea creației compozitorului (30 iunie).
- La postul TVR Cultural a fost difuzată o emisiune dedicată compozitorului Paul Constantinescu, realizată de dr. Emanuela Geamănu Profirescu (30 iunie).

Concursuri/ Burse

Conf.univ.dr. Florin Croitoru a participat în calitate de membru al juriului la Concursul Internațional de Vioară „P. Sarasate” - Spania, ediția septembrie 2009.

La Concursul Internațional „Giuseppe Terracciano” organizat în perioada 6 - 12 iulie 2009 la Giffoni Sei Casali, Salerno - Italia, pianista Denisa Mirică, studentă la clasa conf. univ. dr. Vlad Dimulescu, a obținut premiul I la categoria 18 - 22 ani și s-a clasat pe locul 5 (finalist) la categoria „esecuzione pianistica” (fără limită de vârstă).

Studentii ai UNMB au obținut burse oferite prin programul *Tinere Talente* de către Fundația *Principesa Margareta*: Adelina Diaconu (canto), Nicolae Dobrovicescu (vioară), Ionuț Pop (canto), Denisa Mirică (pian), Ionela Soare (canto). Împreună cu alți tineri artiști beneficiari ai aceluiași burse, dar în domenii diferite de cel muzical - balet, actorie, pictură, animație, design, fotografie, luterie -, au susținut un spectacol în data de 6 octombrie, în sala „George Enescu” a UNMB.

„Dubla audiție a imaginii sonore” de Marcel Frandeu

Gilbert Dragoș Dumitru – anul II Sinteză muzicologică

Pornind, mai degrabă decât de la o structură premeditată, la reflecții libere de fotoliu, Marcel Frandeu (Dubla audiție a imaginii sonore, Editura UNMB, București, 2005) ne invită la o prelegere jovial-colocvială despre câteva mijloace mai mult sau mai puțin consacrate de compoziție sau interpretare muzicală, despre receptare ori categorii estetice prin comparație cu celelalte arte. Manifestându-se printr-un soi de cosmopolitism intelectual, discursul este menit să destindă barierele înțelegerii muzicale, tinde să arunce în aer, chiar să mintă limitele, astfel încât, la o lectură completă, cartea reușește să inoculeze cititorului un fel de otrăvă din clasa intuițiilor.

Scritura conține o doză de seducție. Bogăția exemplelor ce intersectează la tot pasul artele plastice cu muzica și literatura stârnește interesul și apetitul pentru universul de joncțiuni pe care îl oferă spiritul artei în general. Nu de puține ori te trezești proiectat cu dezinvoltură în spații culturale extraeuropene.

Printr-o alăturare de cuvinte și printr-un unghi de observație neașteptate, Marcel Frandeu balansează observațiile, realizând un contur ludic al lumii frumosului. Faptul că toate aceste extreme nu se ating decât mulțumită unor acumulări pasionale statornice reușește să pună în mișcare dinamica relaxată a acestei vaste călătorii critice. Citit într-un anumit răgaz, volumul poate fi o delectare.

GAUDEAMUS

O vară cu master-classes

Alice Tacu – anul IV Muzicologie

Printre numeroasele activități în care studenții se angrenează în timpul facultății se numără și master-classes-urile. Iar când acestea vin fie sub formă de premiu (bursă) pentru „bună purtare”, fie ca vacanță în care îmbini utilul cu plăcutul, nici că se poate mai bine! Trecând în revistă numai trei dintre cele mai solicitate cursuri de vară printre colegi, văd că studenții din ziua de azi preferă atitudinea pragmatică de a se specializa, de a cunoaște și de a fi cunoscuți (întâlnind oameni, făcându-se remarcați, primind o diplomă la finalul fiecărui curs), în timp ce se lasă purtați de atmosfera distractivă de tabără sau cea plăcută de cerc restrâns de persoane cu care poți avea multe lucruri în comun.

Primul popas pe care îl facem în survolarea noastră asupra orizontului de studii condensate va fi mai mult pentru interesul tinerilor dirijori în devenire: este vorba despre cursul de măiestrie de la Târgoviște, susținut de Konrad von Abel timp de două săptămâni. Acolo, cinci studenți UNMB au participat și majoritatea au arătat o atitudine plină de interes, motivați cu atât mai mult de bursele oferite de Universitate. Fiind un discipol al lui Sergiu Celibidache, von Abel (stabilit în München) a vorbit mult despre fenomenologia muzicii, despre arta de a te apropia

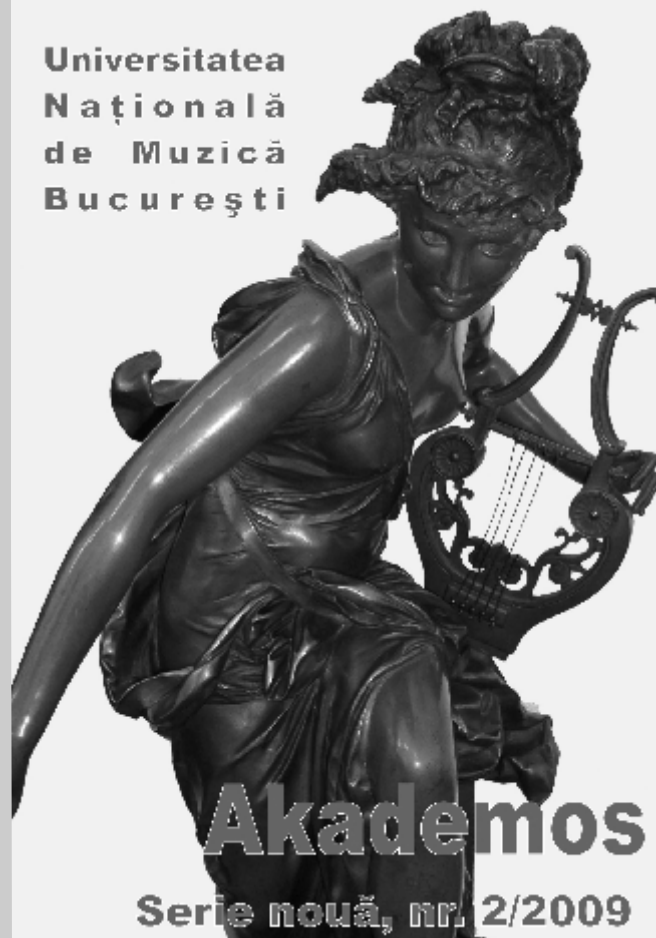
de muzică nu prin analiză, ci trăind-o, despre expresivitatea acesteia și totodată despre modalități de a deveni tu însuși un dirijor cât mai expresiv. Studiile bine structurate în cursuri teoretice, apoi practice, cu cvartet de coarde și pian, la final cu Orchestra Filarmonică din Târgoviște, precum și atmosfera caldă dintre cursanți, ambientul „multinațional” și intercultural au făcut din acele săptămâni o experiență frumoasă.

La Cisnădie, în schimb, deja avem sentimentul că suntem „de-ai casei”. Cursurile Icon Arts sunt un binecunoscut punct de întâlnire al studenților, nu doar din București, dar și din Iași, Cluj, mai rar Constanța sau Timișoara. Aria intereselor este largă aici: avem secțiuni de compoziție, muzicologie, interpretare instrumentală, jazz, coregrafie și dans, iar începând de anul acesta - film. Cu un program destul de distinct pe specialități, cursanții separați în grupuri mai mici reușesc adesea să se apropie destul de mult. La compoziție și muzicologie, mai totdeauna timpul se petrece împreună. În această ediție am avut parte de profesori legați într-un fel sau altul de viața muzicală din Londra: compozitorii Param Vir, Kenneth Hesketh, Phillip Cashian și muzicologul Roza Nolcheva (activă mai mult în Macedonia, dar integrată și în sistemul britanic). Sigur, nu toți pot fi pe placul tuturor, dar în genere opinia studenților a rămas „pozitivă”, în sensul în care nu sunt de tăgăduit avantajele de a cunoaște alte sisteme de învățământ muzical din occident, alte figuri creatoare și alte moduri de abordare.

În concluzie, deși a fost vacanță, studenții UNMB s-au întâlnit destul de des. Dar poate nu locurile de mai sus au fost vârfurile de aglomerație studențească..., ci mai degrabă un altul. În fond, Festivalul „George Enescu” din septembrie a fost cel mai asaltat „master-class”.

Akademios

Universitatea
Națională
de Muzică
București

A apărut nr. 2 al revistei *Akademios*, cuprinsul său reunind comunicări semnate de un număr mare de autori: conf.univ.dr. Raluca Voicu, prof.univ.dr. Vasile Țugui, conf.univ.dr. Manuela Giosa, asist. drd. Andreea Butnaru, conf.univ.dr. Luminița Burcă, prof. univ. dr. Ovidiu Cucu, conf. univ. dr. Marcel Frandeu, lector univ. dr. Ioana Croitoru, prof. univ. dr. Octavian Rațiu, conf. univ. dr. Tatiana Noia.

Temele atinse sunt diverse – de la portret de compozitor (M. Jora), la analize ale unor lucrări destinate instrumentelor cu coarde (de D. Constantinescu, D. Șostakovici, E. Ysaÿe), considerații asupra unor genuri muzicale (concertante, camerale) în creația românească a secolului 20 și asupra tehnicii și interpretării instrumentale (coarde), considerații de ordin estetic (la Mozart) sau tipologii componistice (la Beethoven).

ALTERNATIVE ARTISTICE

Gol
Vlad – Răzvan Baci,
anul III, compoziție
(09.05.09)

deschide ochii
soare-ntunecos, deschide-ți ochii...
(privește-mă ca să te văd)

ochii tăi deschide-i
să te rostesc pe nume, să te chem...
(ascultă-mă ca să te-aud)

te rog, deschide ai tăi doi ochi
să umplu gol al inimii ne-nvins...
(iubește-mă să te iubesc)

Largă participare scenică în timpul vacanței

Gilbert Dragoș Dumitru – anul II Sinteză muzicologică

După examene, unii au mai avut ceva de zis.

Evenimentul, petrecut marți, 16 iunie 2009, s-a numit „Tineri compozitori în afirmare” și s-a desfășurat la Palatul Cantacuzino sub ochii unei asistențe care a certificat prin prezență așteptările și iscusința organizatorului în ceea ce privește alocarea numărului de scaune în acea după-amiază.

Recitalul a debutat cu Darie Nemeș-Bota, care și-a anunțat propriile lucrări – *Amore lungomare* – de o coerență lirică și ritmică dificil de găsit în muzica de factură modernă, alături de cele ale altor doi colegi, Victor Colțea, cu *Placa puțin defectă* și *Fabula rasa*, și Mihai Murariu, cu *Trei*. Piesele celor trei, studenți la compoziție, sunt componente ale unor cicluri de lieduri ce aveau să fie interpretate de

cuplul Bianca și Remus Manoleanu, artiști și profesori entuziasmați de creația cultă românească de ultim moment.

A urmat duo-ul de clarinete al Cristinei Uruc, *Farfalle II.2*, lucrare de o luminiscentă pastorală, pe parcursul căreia cei doi instrumentiști, Radu Stan și Mihai Bădiță, au emis sunetul către public printr-un soi de dans straniu, aproape ritualic, neașteptat de potrivit în context.

După piesa lui Andrei Stegaru, *Ein Männlicher Briefmark* pentru soprană, două viori și violoncel (cu Magda Geambașu, Cristina Voicu, Ștefan Vâlvoi, Andrei Kivu), a urmat lucrarea Ancăi Tiberian, *In A Better Place* pentru voce și pian, interpretată de autoare împreună cu Diana Corbu. Capacitățile vocale și de transpunere extatică ale solistei vocale reușeau să transmită ascultătorului nuanțe modale nord-americane.

Starea de tumult meditativ a piesei *Hybris* de Cornelia Zambilă a fost oferită de Cristina Voicu la vioară, compozitoarea însăși la violă și pianista Diana Mihăiescu, alături de efectul de bandă, asigurat tehnic de Darie Nemeș-Bota.

A urcat pe scenă și Vlad Baciu, care a interpretat la pian propria lucrare, liedul *Unui fluture alb*, alături de soprana Luminița Andrei, care a exploatat în mod plener acustica Aulei Cantacuzine.

Fie că aveau o explicație, fie alta, la piesa lui Bogdan Zamfir (Sonata *Fantasma* pentru pian), interpretată de Răzvan Apetrei, o parte din public s-a înregimentat pe culoare și a plecat, protestând astfel față de un manifest sau altul

(manifestul lui Răzvan Apetrei și replicile date lui fiind binecunoscute în rândurile auditoriului)

Seara avea să se termine cu lucrarea lui Sorin Marinescu abundentă în periopluri prin registrele pianului (*Temă cu variațiuni* pentru pian), interpretată de Mihai Murariu, și cu cea a lui Lucian Zbarcea (*Flux* pentru flaut și pian), interpretată de flautista Ana Chifu și același Mihai Murariu: un contrast de ostinato-uri funebre și exclamații metalice.

Astfel, interesul pentru muzica nouă a învins căldura unui iunie (de eră a deșertificării) și setea justificată de vacanță, reușind să aducă în sala de audiții a Palatului Cantacuzino un public compus din profesori dedicați, studenți cărora nu le ajunge stagiunea și melomani anonimi.

Asociația „Momentum” la ONGfest

Andra Ivănescu și Raluca Munteanu - Muzicologie, anul IV

11-13 septembrie. ONGfest. Multe ONG-uri, fiecare cu cortulețul ei, făcându-și reclamă în stânga și-n dreapta. Auzim multe cuvinte ca „awareness” și „implicare socială”. Într-un cort aflat destul de aproape de scenă stătea Asociația „Momentum”. La stand vă așteptau Alina Furtună, Raluca Munteanu, Mara Marinescu, mascota noastră – Octav Tudose – și echipa noastră foto: Andrei Catrinou, Andrei Mircea și Magda Râșnoveanu.

Și să nu credeți că nu am participat și pe scenă cu scurte cântări.

În prima zi pe scenă a putut fi urmărit Marius Bălan. În a doua zi ne-au reprezentat și pe scenă (că oricum au fost prezenți și la stand toată ziua) duo-ul Roxana Furtună (vioară) și Radu Barabancea (vioară). Tot în seara celei de-a doua zile ar fi trebuit să urce pe scenă Vlad Coman și formația Noise Phobia. Din varii motive obiective nu au mai

putut să cânte. Păcat, dar măcar în ultima zi a urcat pe scenă Corul Gospel „Momentum”.

În concluzie, participarea noastră la ONGfest a fost una reușită. Și în continuare ne implicăm, în continuare facem tot ce putem. Drept urmare, vă invităm la „Ziua Momentum” care va avea loc pe 12 decembrie în Ploiești.

RADIOGRAFII

Continuare din pagina 5

5. Cum vedeți viitorul UNMB? Se va schimba structura secțiilor în funcție de cerere?

D.B.: Mi-e teamă că aici nici nu mai e utilă o asemenea întrebare, în sensul că certitudinile cam domnesc. Mă gândesc la faptul că într-o societate care pune ca deviză primordială relația între cerere și ofertă, nici în domeniul cultural lucrurile nu vor putea să stea altfel. Am exemplul colegilor din Olanda (iau o situație pe care întâmplător o cunosc ceva mai bine), o zonă muzicală foarte serioasă cu o cultură foarte temeinică și care se confruntă cu situația în care conservatoarele aproape că au pierdut secțiile, să zicem, clasice, în favoarea muzicii de divertisment și a muzicii de jazz. În orice caz, această zonă muzicală de tradiție, la foarte multe conservatoare de acolo, sigur, nu la toate, este complet sau parțial pierdută. Așa încât m-aș mira ca pe noi să ne aștepte altceva.

B.M.: Dacă urmăriți cu atenție evoluția planurilor de învățământ observați schimbările ce au început să aibă loc de un an și jumătate, odată cu acreditarea ciclului de master. Am introdus discipline noi, module opționale și facultative, au fost invitați numeroși profesori pentru a susține cursuri de “master” în afara orelor din plan.

O.N.: Sumbru!

P.A.: Greu de spus... Pe de-o parte trebuie să ne adaptăm la condițiile actuale – sociale și economice; pe de altă parte, nu trebuie să scădem nivelul de exigență, mai ales la specializările „de vârf”, și cu atât mai mult în cazul studenților foarte talentați și muncitori. Aceștia ar trebui

sprrijiniți cât mai intens, eventual printr-o colaborare cât mai strânsă cu instituțiile muzicale (filarmonici, teatre muzicale) din țară.

ALTERNATIVE ARTISTICE

Moartea mea
Vlad – Răzvan Baciu,
anul III, compoziție
(09.05.09)

Ascuns într-o vitrină – altfel nu vroiam,
Mă mulțumeam doar cu o privire
a trecătorului indiferent.

Cu toată faima prafului depus
Ziceam că e nespun mai rău să fii vândut –
– să ai ceva valoare...

(a fi vândut înseamnă moarte
sau eternă viață)

Mă mulțumeam cu o privire...
Dar viața primită-n schimbul morții mele,
îmi dă etern valoare.